

Տյուրոսի մոռացված յոթանասուն տարիները

Jeff Pippenger

2023-08-12

Տյուրոսի մոռացված յոթանասուն տարիները

Բոլոր մարգարեները ցույց են տալիս աշխարհի վախճանը:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրը ավելի քիչ էր խոսում իր ժամանակի, քան մեր ժամանակի համար, ուստի նրանց մարգարեությունը ուժի մեջ է մեզ համար: «Այս բոլորը նրանց հետ պատահեցին որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները»: Ա Կորնթացիներին 10:11: «Ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին նրանք սպասավորում այն բաներով, որոնք այժմ ձեզ ավետվեցին նրանց միջոցով, ովքեր ձեզ քարոզեցին ավետարանը երկնքից առաքված Սուրբ Հոգով. որոնց մեջ հրեշտակները ցանկանում են ներթափանցել»: Ա Պետրոս 1:12: ...»

«Աստվածաշունչը կուտակել և ի մի է կապել իր գանձերը այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր իրադարձությունները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցում այս վերջին օրերին»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339.

Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը իրենց ավարտն են գտնում Հայտնության գրքում:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են»: Գործք Առաքելոց, 585:

Երկիր մոլորակի բնակիչների համար վերջին նախագգուշացման պատգամը ներկայացված է Հայտնություն տասնութերորդ գլխում:

Եվ այս բաներից հետո տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ երկնքից իջնում էր՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքից: Եվ նա զորավոր ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. «Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և դարձավ դների բնակարան, ամեն պիղծ ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչնի վանդակ: Որովհետև բոլոր ազգերը խմեցին նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին նրա հետ, և երկրի վաճառականները հարստացան նրա շքեղ վայելքների առատությունից»: Հայտնություն 18:1-3.

«Մեծ Բաբելոն» արտահայտությունը ներկայացնում է Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին, և Եսայի մարգարեի քսաներեքերորդ գլխում «Մեծ Բաբելոնը» ներկայացվում է որպես Տյուրոս:

Տյուրոսի մասին բեռը: Ողբացե՛ք, ո՛վ Թարսիսի նավեր, որովհետև նա ավերված է, այնպես որ ոչ տուն կա, ոչ մուտք. Քիթիմի երկրից այդ հայտնվել է նրանց: Լռեցե՛ք, ո՛վ կղզու բնակիչներ, դու, որին Սիդոնի վաճառականները, որ ծովն են անցնում,

լցրել էին: Եվ մեծ ջրերի վրա Սիհորի սերմը, գետի հունձքը, նրա եկամուտն է. և նա ազգերի շուկա է: Ամաչի՛ր, ո՛վ Սիդոն, որովհետև ծովը խոսել է, այն է՝ ծովի ամբողջությունը, ասելով. «Ես երկունքի մեջ չեմ եղել և չեմ ծննդաբերել, չեմ սնել պատանիների և չեմ մեծացրել կույսերի»: Ինչպես Եգիպտոսի մասին լուրը, այնպես էլ նրանք խիստ կտանջվեն Տյուրոսի մասին լուրից: Անցե՛ք դեպի Թարսիս, ողբացե՛ք, ո՛վ կղզու բնակիչներ: Մի՞ թե սա է ձեր ուրախ քաղաքը, որի հնությունը հին օրերից է: Իր իսկ ոտքերը պիտի նրան հեռու տանեն՝ պանդխտության: Ո՞վ է այս խորհուրդը դրել Տյուրոսի դեմ՝ պսակադրող քաղաքի, որի վաճառականները իշխաններ էին, որի առևտրականները երկրի պատվականներն էին: Զորաց Տերն է դա որոշել՝ անարգելու ամեն փառքի հպարտությունը և արհամարհանքի մատնելու երկրի բոլոր պատվականներին: Անցի՛ր քո երկրով գետի պես, ո՛վ Թարսիսի դուստր. այլևս գործություն չկա: Նա իր ձեռքը տարածեց ծովի վրա, թագավորությունները ցնցեց. Տերը պատվիրան տվեց վաճառական քաղաքի դեմ՝ կործանելու նրա ամրոցները: Եվ ասաց. «Այլևս չպիտի ուրախանաս, ո՛վ հարստահարված կույս, Սիդոնի դուստր. ելի՛ր, անցի՛ր դեպի Քիթիմ, այնտեղ էլ հանգիստ չես գտնի»: Ահա Քաղդեացիների երկիրը. այս ժողովուրդը չկար, մինչև Ասորեստանցին այն հաստատեց անապատում բնակվողների համար. նրանք կանգնեցրին նրա աշտարակները, բարձրացրին նրա պալատները, և նա այն ավերակի վերածեց: Ողբացե՛ք, ո՛վ Թարսիսի նավեր, որովհետև ձեր հենարանը ավերված է: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տյուրոսը մոռացության պիտի մատնվի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համաձայն. յոթանասուն տարվա ավարտից հետո Տյուրոսը պոռնիկի պես պիտի երգի: Վե՛րցրու քնարը, շրջի՛ր քաղաքով, ո՛վ մոռացված պոռնիկ, քաղցր եղանակ հանի՛ր, շատ երգեր երգի՛ր, որպեսզի քեզ հիշեն: Եվ պիտի լինի յոթանասուն տարվա ավարտից հետո, որ Տերը պիտի այցելի Տյուրոսին, և նա պիտի դառնա իր վարձին և պիտի պոռնկանա աշխարհի բոլոր թագավորությունների հետ՝ երկրի երեսի վրա: Եվ նրա առևտուրն ու նրա վարձքը սրբություն պիտի լինեն Տիրոջը. դրանք չեն կուտակվի և չեն պահվի, որովհետև նրա առևտուրը պիտի լինի նրանց համար, որ բնակվում են Տիրոջ առաջ, որպեսզի առատորեն ուտեն և երկարակյաց հանդերձանք ունենան: Եսայիա 23:1–18:

Քույր Ուայթը գրում է. «Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր գործողությունները կրկնվել են և կրկնվում են այս վերջին օրերին եկեղեցում»:

Եսայիա քսաներեքերորդ գլուխը վերաբերում է Միավորված ազգերի կազմակերպության, Պապականության, Միացյալ Նահանգների և իսլամի մարգարեական փոխհարաբերություններին: Այս ճշմարտությունները ճանաչելու համար անհրաժեշտ է, որ գլխում առկա որոշ խորհրդանիշներ ներշնչամբ սահմանվեն: Երբ խորհրդանիշները սահմանված են, իրադարձությունների հաջորդականությունը բավականին պարզ է: Գլխում այն խորհրդանիշները, որոնք պետք է սահմանվեն, հետևյալներն են .

Բեռը, Տիրոսը, Պոռնիկը, Ասորեստանցին, Քաղդեացիների երկիրը, Աշտարակները և Պալատները, Թարսիսը, Սիհորի Սերմը, Քիթթիմի երկիրը, Սիդոնը,

Վաճառականների Քաղաքը, Եգիպտոսի լուրը և Տիրոսի լուրը, Ողբաձայնությունը, Մի դուստր, Յոթանասուն Տարի, Մէկ Թագաւորի Օրերը, Մոռացութիւնը և Յիշելը

«Բեռ» բառը առաջին համարում մատնանշում է Տյուրոսի թագավորության դեմ ուղղված կործանման մարգարեությունը:

Բեռ. H4853 — H5375-ից. բեռ. մասնավորապես՝ հարկ, կամ (վերացական իմաստով) բեռնակրություն. փոխաբերաբար՝ խոսք, գլխավորապես՝ դատապարտություն, հատկապես՝ երգեցողություն. մտավոր՝ ցանկություն. — բեռ, տանել, մարգարեություն, X նրանք դրեցին, երգ, հարկ:

Տյուրոսի վերաբերյալ բեռը Աստվածաշնչի այն բազմաթիվ հատվածներից մեկն է, որտեղ նույնացվում է Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու վերջնական դատաստանը: «Բեռ» բառը, իր գործածությամբ և սահմանմամբ, մարգարեություն է, և նախևառաջ՝ կործանման մարգարեություն: Եսայիայում կան տասնմեկ «բեռներ», և ութ անգամ այդ բառը գործածվում է՝ նկարագրելու ուսերին տարվող բեռը: Այն տասնմեկ դեպքերը, երբ «բեռ» բառը ներկայացված է որպես կործանման մարգարեություն, հետևյալներն են՝ Եսայիա 13:1, 15:1, 17:1, 19:1, 21:1, 11, 13, 22:1, 30:6 և, իհարկե, քսաներեքերորդ գլուխը, որտեղ գտնում ենք Տյուրոսի բեռը: Արժե Եսայիայի կործանման բոլոր մարգարեությունները մեկտեղ դնել, որպեսզի գնահատվի, թե վերջին օրերում որ իշխանությունն է ներկայացվում: Կործանման տասնմեկ մարգարեությունները միանգամից ընդգրկելը դժվար է, ուստի ես յուրաքանչյուր կործանման մարգարեության համառոտ սահմանում կտամ՝ քսաներեքերորդ գլխի համատեքստը ձևավորելու համար:

Տասներեքերորդ գլխում Բաբելոնի դեմ ուղղված կործանման մարգարեությունը աշխարհի վախճանի ժամանակների նորագույն Բաբելոնն է, այսինքն՝ Հռոմի պոռնիկը, որը պատկերավորված է նաև Հայտնության գրքի տասնյոթերորդ գլխում:

Եվ եկավ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, որ ունեին յոթ գավաթները, և խոսեց ինձ հետ՝ ասելով ինձ. «Արի՛ այստեղ, և քեզ ցույց տամ այն մեծ պոռնիկի դատաստանը, որ նստած է շատ ջրերի վրա, որի հետ երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին, և երկրի բնակիչները հարբեցան նրա պոռնկության գինուց»: Եվ նա ինձ հոգով տարավ անապատ, և ես տեսա մի կին, որ նստած էր կարմիր գազանի վրա՝ լի հայիոյության անուններով, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: Եվ կինը հագնված էր ծիրանի և կարմիրով, և զարդարված էր ոսկով ու թանկարժեք քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքում ունենալով մի ոսկե բաժակ՝ լի պղծություններով և իր պոռնկության անմաքրությամբ: Եվ նրա ճակատի վրա մի անուն էր գրված՝ «ԽՈՐՀՆՈՒԴ, ՄԵԾ ԲԱԲԵԼՈՆ, ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ՊՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՅՐԸ»: Հայտնություն 17:1-5.

Պետք է մի փոքր շեղվեմ: Տյուրոսի մարգարեության ուսումնասիրության նպատակը, ի վերջո, Միացյալ Նահանգների մարգարեական պատմությունը Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու պատմության հետ ներդաշնակեցնելն է: Մենք ցույց կտանք, որ Միացյալ Նահանգների կառավարությունը Հայտնություն տասներեքի

գառանման գազանի եղջյուրներից մեկն է, և որ Բողոքականությունը, որը դուրս եկավ Խավար դարերից, մյուս եղջյուրն էր: Բողոքականության եղջյուրը դարձավ Միլլերիական ադվենտիզմ այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգների բողոքականները մերժեցին առաջին հրեշտակի պատգամը: Երբ սա հաստատված լինի, մենք ցույց կտանք, որ բողոքական եղջյուրի պատմությունն ու հանրապետական եղջյուրի պատմությունը միմյանց զուգահեռ են ընթանում և ունեն զուգահեռ մարգարեական բնութագրեր: Ի վերջո, դրանք նույն գազանի վրա են՝ ներկայացնելով, որ երկու եղջյուրներն էլ միմյանց ժամանակակից են: Ես կներկայացնեմ Միացյալ Նահանգներում եկեղեցու և պետության եղջյուրների այս զուգահեռության մեկ օրինակ: Նրանք երկուսն էլ յուրովի «մոռանում են»:

Ես այիա քսաներեքերորդ գլուխը նշում է այն մարգարեական պահը, երբ պապական իշխանությունը յոթանասուն տարի մոռացության է մատնվում, և այդ յոթանասուն խորհրդանշական տարիների ընթացքում մարդիկ մոռանում են պապականությունը և այն, թե ինչու են Մուր դարերը կոչվում Մուր դարեր: Բողոքական եղջյուրի նշանաբանը, երբ նրանք բաժանվեցին Կաթոլիկ եկեղեցուց, էր Աստվածաշունչը և միայն Աստվածաշունչը: Նրանք մոռացան, որ Աստվածաշունչը մեզ հայտնում է, թե իրականում ով է պապականությունը: Նրանք մոռացան այն պատգամը, որ ամփոփված էր այն սուրբ փաստաթղթում, որը նրանց վստահված էր, և որի մոլեռանդ պաշտպաններն իրենք դավանում էին լինել:

«Նրանք, ովքեր շփոթության մեջ են ընկնում խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ, ովքեր չեն տեսնում նեոի նշանակությունը, անշուշտ իրենց կոնեն նեոի կողմը: Այժմ մեզ համար ժամանակ չկա աշխարհին ձուլվելու: Դանիելը կանգնած է իր բաժնի մեջ և իր տեղում: Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները պետք է հասկացվեն: Դրանք մեկնաբանում են միմյանց: Դրանք աշխարհին տալիս են ճշմարտություններ, որոնք յուրաքանչյուր ոք պետք է հասկանա: Այս մարգարեությունները պետք է վկայություն լինեն աշխարհում: Այս վերջին օրերում իրենց կատարմամբ նրանք իրենք իրենց կրացատրեն»: Kress Collection, 105.

Նույնպես էլ, Հանրապետական եղջյուրը, որ ներկայացնում էր Միացյալ Նահանգների կառավարությունը, պիտի լիներ ժողովրդի կողմից և ժողովրդի համար, սակայն Միացյալ Նահանգների քաղաքացիները նույնպես մոռացել են այն սրբազան փաստաթուղթը, որ վստահված էր իրենց: Այդ սրբազան փաստաթուղթը Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունն է, և այն կառավարության նշանաբանը, որը նախատեսված էր լինելու ժողովրդի համար, եկեղեցու և պետության բաժանումն էր: Նրանք մոռացել են իրենց վստահված Սահմանադրության պատգամը, որի հռչակյալ պաշտպաններն էին:

«Եվ թող հիշվի, որ Հռոմի պարծանքն այն է, թե նա երբեք չի փոխվում: Գրիգոր VII-ի և Իննոկենտիոս III-ի սկզբունքները դեռևս Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու սկզբունքներն են: Եվ եթե միայն նա ունենար այդ գործությունը, այժմ էլ դրանք գործի կոնեն նույնպիսի եռանդով, ինչպես անցյալ դարերում: Բողոքականները քիչ են գիտակցում, թե ինչ են անում, երբ առաջարկում են ընդունել Հռոմի աջակցությունը

կիրակիի բարձրացման գործում: Մինչ նրանք ամբողջովին տրված են իրենց նպատակի իրագործմանը, Հռոմը ձգտում է վերահաստատել իր իշխանությունը, վերականգնել իր կորցրած գերիշխանությունը: Թող Միացյալ Նահանգներում մեկ անգամ հաստատվի այն սկզբունքը, որ եկեղեցին կարող է գործադրել կամ վերահսկել պետության իշխանությունը, որ կրոնական արարողությունները կարող են պարտադրվել աշխարհիկ օրենքներով, մի խոսքով՝ որ եկեղեցու և պետության իշխանությունը պետք է տիրապետի խղճին, և Հռոմի հաղթանակն այս երկրում ապահովված է»:

«Աստծո խոսքը զգուշացում է տվել մոտալուտ վտանգի մասին. եթե սա անտեսվի, ապա բողոքական աշխարհը միայն այն ժամանակ կհասկանա, թե իրականում որոնք են Հռոմի նպատակները, երբ արդեն թակարդից փախչելու համար չափազանց ուշ կլինի: Նա լռելյայն աճում է դեպի գործություն: Նրա վարդապետությունները իրենց ազդեցությունն են գործում օրենսդիր դաշիվճներում, եկեղեցիներում և մարդկանց սրտերում: Նա կուտակում է իր վեհ ու հսկայական կառույցները, որոնց գաղտնի խորքերում պիտի կրկնվեն իր նախկին հալածանքները: Գաղտնաբար և աննկատ նա ամրացնում է իր ուժերը՝ առաջ մղելու իր իսկ նպատակները, երբ գա իր հարվածելու ժամանակը: Այն ամենը, ինչ նա ցանկանում է, շահավետ դիրք է, և դա արդեն տրվում է նրան: Մենք շուտով պիտի տեսնենք և պիտի զգանք, թե որն է հռոմեական տարրի նպատակը: Ով որ կհավատա և կհնազանդվի Աստծո խոսքին, դրանով իսկ պիտի կրի նախատինք և հալածանք»: The Great Controversy, 581.

Եթե կարողանաք գտնել որևէ բառարան, որը հրատարակվել է մինչև 1950 թվականը, և որոնք «կարմիրագգեստ կին» արտահայտությունը կամ Հայտնություն տասնյոթից այդ արտահայտության որևէ տարբերակ, ապա մինչև 1950 թվականը լույս տեսած այդ բոլոր բառարանները նույնացնում են, որ Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին է Հայտնություն տասնյոթի պոռնիկը: Միացյալ Նահանգները՝ Հայտնություն տասներեքի երկեղջուր երկրային գագանը, մոռանում է իր անցյալը՝ լինի դա բողոքականության եղջուրը, թե հանրապետականության եղջուրը: Այս երկու հաստատություններն էլ առաջացան պապականության կրոնական բռնակալության և նրան աջակցող թագավորների քաղաքական բռնակալության դեմ բողոքից, կամ, ինչպես Աստվածաշունչն է ասում, այն թագավորների, որոնք նրա հետ «պոռնկություն գործեցին»: Նախքան Եսայիա քսաներեքին անցնելը, մենք հակիրճ կներկայացնենք այն մյուս տասը դեպքերի ընդհանուր տեսությունը, որոնցում Եսայիան մատնանշում է «դժբախտության մարգարեություն», որովհետև բոլոր տասնմեկ «բեռները» հենց դա են:

Եսայի մարգարեի տասներեքերորդ գլուխը Բաբելոնի մասին բեռն է «վերջին օրերում»: Բաբելոնը, թեև վերջին օրերում վերահսկվում և ուղղորդվում է կաթոլիկ եկեղեցու կողմից, կազմված է երեք գործություններից, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն Հայտնության տասնվեցերորդ գլխում: Տասներեքերորդ գլխի արդի Բաբելոնի դեմ ուղղված կործանման մարգարեության մեջ ներկայացված են երեք գործություններ՝ Բաբելոնը, Լյուցիֆերը և Ասորեստանը, որոնք ներկայացնում են գագանին (Ասորեստան), վիշապին (Լյուցիֆեր) և սուտ մարգարեին (Բաբելոն):

Ասորեստանն ու Բաբելոնը այն երկու ավերիչ գորություններն են, որոնց Աստված գործածեց հին Իսրայելին պատժելու համար, և առաջինը եկավ Ասորեստանը՝ հյուսիսային տասը ցեղերը գերության տանելով, իսկ դրանից հետո Բաբելոնը վերցրեց Հուդայի հարավային երկու ցեղերին:

Իսրայելը ցիրուցան եղած ոչխար է. առյուծները նրան քշեցին. նախ Ասորեստանի թագավորն էր նրան խժոել, իսկ հետո Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորն է նրա ոսկորները ջախջախել: Ուստի այսպես է ասում Զորաց Տերը՝ Իսրայելի Աստուածը. Ահա ես պիտի պատժեմ Բաբելոնի թագավորին և նրա երկիրը, ինչպես պատժեցի Ասորեստանի թագավորին: Երեմիա 50:17, 18.

Նախ Ասորեստանը Իսրայելի հյուսիսային տասը ցեղերին գերության տարավ, իսկ դրանից հետո Բաբելոնը գերության տարավ Հուդայի հարավային երկու ցեղերին: Այս երկու գերություններն էլ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» կատարման դրսևորումներն էին: Ղևտական գրքի «յոթ ժամանակները» հենց առաջին «ժամանակի մարգարեությունն» էր, որ բացահայտեց Վիլյամ Միլլերը, և այն ցույց է տալիս, որ երբ Ասորեստանը գրավեց հյուսիսային ցեղը, դա նշանավորեց մի ցրման սկիզբ, որը շարունակվեց երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվեց նրանց գերությամբ մ.թ.ա. 723 թվականին և ավարտվեց «վախճանի ժամանակում»՝ 1798 թվականին: Հարավային ցեղերը Բաբելոնի կողմից գերեվարվեցին մ.թ.ա. 677 թվականին, որով սկիզբ առավ Հուդայի դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները», որոնք ավարտվեցին նույն կետում, ինչ Դանիել ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի 2300-ամյա մարգարեությունը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Ասորեստանն ու Բաբելոնը կատարեցին նույն պատժիչ նպատակը՝ ուղղված Աստծո ժողովրդի ապստամբության դեմ, սակայն պատիժը նախ իրագործվեց Ասորեստանի միջոցով, ապա՝ Բաբելոնի:

Տասներեքերորդ գլխում ներկայացված երեք իշխանությունների մարգարեական փոխհարաբերության մեջ Բաբելոնը Ասորեստանի պատկերն է, որովհետև նա եկավ հետո, սակայն նույն գործը կատարեց Աստծու ժողովրդի դեմ:

Տասնհինգերորդ գլխում Մովաբի դեմ եղած պատգամը ուղղված է բողոքական եկեղեցիների դեմ:

«Մովաբի այս նկարագրությունը ներկայացնում է այն եկեղեցիներին, որոնք դարձել են Մովաբի նման: Նրանք իրենց պարտքի պահակակետում չեն կանգնել որպես հավատարիմ պահապաններ: Նրանք չեն համագործակցել երկնային բանական էակների հետ՝ գործադրելով Աստծուց տրված իրենց կարողությունը՝ Աստծու կամքը կատարելու համար, խավարի գորություններին հետ մղելով և Աստծու կողմից իրենց տրված ամեն մի կարողությունն օգտագործելով՝ մեր աշխարհում ճշմարտությունն ու արդարությունը առաջ մղելու համար: Նրանք ճշմարտության գիտություն ունեն, սակայն չեն գործադրել այն, ինչ գիտեն»: Seventh-day Adventist Bible Commentary, հատոր 4, 1159:

Ընկած բողոքական եկեղեցին այն եկեղեցին է, որ շարունակեց ընթանալ Տիրոջ հետ, երբ բողոքականության մնացյալ մասը փախավ երկրորդ հրեշտակի պատգամի ժամանակ: Մովաբը աղվենտիզմն է՝ ընկած բողոքական եղջյուրը:

Տասնյոթերորդ գլուխը Դամասկոսի մասին է, և այն ներկայացվում է որպես մի քաղաք, որ հեռացվում է: Քաղաքը թագավորության խորհրդանիշ է, և այն թագավորությունը, որ «վերջին օրերում» հեռացվում է, Միացյալ Նահանգներն են:

Տասնիններորդ գլուխը Եգիպտոսի դեմ դատապարտության մարգարեությունն է, որը ներկայացնում է Միավորված ազգերի կազմակերպությունը և ամբողջ աշխարհը:

Քսանմեկերորդ գլխի հաջորդ երեք կործանման մարգարեությունները ուղղված են հարավի ահավոր անապատային երկրին, Դոմային և Արաբիային: Այս երեք կործանման մարգարեությունները նույնականացնում են իսլամը՝ համաձայն Հայտնություն 8:13-ի երեք վայերի:

Քսաներկուերորդ գլխի կործանման մարգարեությունը պատկերում է Լաոդիկյան աղվենտիստների բաժանումը Փիլադելփյան աղվենտիստներից Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Եվ ապա երեսուներորդ գլխում մենք գտնում ենք հարավի գազանների բեռը, որը երկրորդ պատկերավոր ցուցադրությունն է Լաոդիկեան աղվենտիստների ապստամբության: Եսայիայի բոլոր բեռները միասին առնելով՝ գործնականում անդրադարձ է կատարվում «վերջին օրերի» յուրաքանչյուր մարգարեական դերակատարի: Ես ընտրում եմ Եսայիա քսաներեքերորդ գլուխը՝ ցույց տալու համար, որ Միացյալ Նահանգների պատմությունը, որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, իշխում է 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը:

Քանի որ «հին մարգարեներից յուրաքանչյուրն ավելի քիչ էր խոսում իր ժամանակի համար, քան մերի, այնպես որ նրանց մարգարեանալը մեզ համար է ուժի մեջ», յուրաքանչյուր մարգարեական խոսք անդրադառնում է աշխարհի վախճանի ժամանակի իրադարձություններին: Այս ճշմարտությունը, միանալով այն փաստին, որ «Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են» Հայտնության գրքում, հաստատում է Հայտնության գիրքը որպես այն հղման կետը, որով համադրվում է աշխարհի վախճանի իրադարձությունների վերաբերյալ մարգարեական վկայությունը:

Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում մենք տեսնում ենք մեծ պոռնիկին, որ պոռնկություն է գործում երկրի թագավորների հետ, և նրա վերջնական դատաստանը:

Եվ եկավ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, որ ուներ յոթ գավաթները, և խոսեց ինձ հետ՝ ասելով ինձ. Արի՛, այստեղ, ես քեզ ցույց կտամ այն մեծ պոռնիկի դատաստանը, որ նստած է շատ ջրերի վրա, որի հետ երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին, և երկրի բնակիչները հարբեցին նրա պոռնկության գինուց: Հայտնություն 17:1, 2

Մարգարեները երբեք միմյանց չեն հակասում:

Եվ մարգարեների հոգիները ենթակա են մարգարեներին. որովհետև Աստված խոովության հեղինակ չէ, այլ՝ խաղաղության, ինչպես սրբերի բոլոր եկեղեցիներում:
Ա. Կորնթացիս 14:32, 33.

Աշխարհի վախճանին «մեծ պոռնիկի դատաստանը, որ նստած է բազում ջրերի վրա», այն մեծ պոռնիկի, «որի հետ երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին», այն մեծ պոռնիկի, որ «երկրի բնակիչներին» հարբեցրել է «իր պոռնկության գինով», Եսային ներկայացնում է որպես «պոռնիկի», որ մոռացության է մատնված «մեկ թագավորի օրերի» համար, այսինքն՝ յոթանասուն մարգարեական տարիների: Երբ յոթանասուն տարիները լրանում են, Տիրոսը «պոռնկություն պիտի անի աշխարհի բոլոր թագավորությունների հետ»: Եսայու պոռնիկը Հովհաննեսի մեծ պոռնիկն է: Եսայու պոռնիկը և Հովհաննեսի պոռնիկը ներկայացնում են Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին, որովհետև Աստծու Խոսքում կինը եկեղեցու խորհրդանիշն է:

Կանայք, հնազանդվեցե՛ք ձեր իսկ ամուսիններին, ինչպես Տիրոջը. որովհետև ամուսինը կնոջ գլուխն է, ինչպես որ Քրիստոսն է եկեղեցու գլուխը, և Ինքն է մարմնի Փրկիչը: Արդ, ինչպես եկեղեցին հնազանդվում է Քրիստոսին, այնպես էլ կանայք՝ իրենց ամուսիններին ամեն ինչում: Ամուսինն է՛ր, սիրեցե՛ք ձեր կանանց, ինչպես որ Քրիստոսն էլ սիրեց եկեղեցին և Իրեն մատնեց նրա համար, որպեսզի սրբացնի նրան՝ մաքրելով ջրի լվացքով՝ խոսքով, որպեսզի նրան Իր առաջ կանգնեցնի որպես փառավոր եկեղեցի՝ առանց բծի կամ կնճռի կամ նման որևէ բանի, այլ որպեսզի սուրբ և անարատ լինի: Այդպես էլ ամուսինները պարտավոր են սիրել իրենց կանանց՝ ինչպես իրենց մարմինները: Ով սիրում է իր կնոջը, ինքն իրեն է սիրում: Որովհետև ոչ ոք երբևէ չի ատել իր սեփական մարմինը, այլ սնուցում և խնամում է այն, ինչպես որ Տերն՝ եկեղեցին. որովհետև մենք Նրա մարմնի անդամներն ենք՝ Նրա մարմնից և Նրա ոսկորներից: Դրա համար մարդը կթողնի իր հորն ու մորը և կմիանա իր կնոջը, և երկուսը մեկ մարմին կլինեն: Այս խորհուրդը մեծ է. բայց ես խոսում եմ Քրիստոսի և եկեղեցու վերաբերյալ: Սակայն ձեզնից յուրաքանչյուրը թող այնպես սիրի իր կնոջը, ինչպես ինքն իրեն. և կինը թող երկյուղածությամբ պատվի իր ամուսնուն: Եփեսացիներ 5:22–33.

Պողոս առաքյալը ցույց է տալիս, որ Քրիստոսի եկեղեցին մարգարեաբար ներկայացված է որպես կին: Ուստի մարգարեության մեջ կինը եկեղեցի է, բայց Քրիստոսի եկեղեցին «սուրբ է և անարատ»: Անսուրբ եկեղեցին ներկայացված է որպես անսուրբ կին, ուստի Եսային նույնացնում է մի պոռնիկ, իսկ Հովհաննեսը՝ մի պոռնկուհի: Նրանք պապականությունը ներկայացնում են որպես պոռնկուհի, իսկ Աստծո եկեղեցին՝ որպես կույս:

Քանզի ես աստվածային նախանձախնդրությամբ նախանձախնդիր եմ ձեր հանդեպ, որովհետև ձեզ նշանադրել եմ մեկ ամուսնու՝ Քրիստոսին, որպեսզի ձեզ ներկայացնեմ որպես մաքուր կույս: 2 Կորնթացիներ 11:2:

Աստծու եկեղեցին ոչ միայն կույսով է ներկայացվում, այլև նշանված է միայն մեկ ամուսնու հետ: Տյուրոսը և Հովհաննեսի մեծ պոռնիկը պոռնկություն են գործում երկրի թագավորների հետ: Կաթոլիկ եկեղեցին հարաբերություններ ունի մի քանի

տղամարդկանց, ոչ թե մեկի հետ: Դանիելը մեզ հայտնում է, որ թագավորները թագավորություններ են:

Սա է երազը, և նրա մեկնությունը կպատմենք թագավորի առաջ: Դու, ո՛վ թագավոր, թագավորների թագավոր ես, որովհետև երկնքի Աստվածը քեզ տվեց թագավորություն, գորություն, ուժ և փառք: Եվ որտեղ էլ որ բնակվում են մարդկանց որդիները, դաշտի գազաններին ու երկնքի թռչուններին Նա քո ձեռքը տվեց և քեզ նրանց բոլորի վրա տիրակալ կարգեց: Դու ես այդ ոսկե գլուխը: Եվ քեզնից հետո պիտի բարձրանա քեզնից ստորադաս մի ուրիշ թագավորություն, և ապա՝ մի երրորդ թագավորություն՝ պղնձյա, որ պիտի տիրի ամբողջ երկրին: Իսկ չորրորդ թագավորությունը պիտի լինի երկաթի պես գորեղ, որովհետև ինչպես երկաթը փշրում և հնազանդեցնում է ամեն ինչ, այնպես էլ այն, ինչպես երկաթը, որ բոլոր սրանք փշրում է, պիտի փշրի և խորտակի: Դանիել 2:36–40.

Դանիելի երկրորդ գլխում աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունները ճանաչվում և բացատրվում են: Երբ Դանիելը Նաբուգոդոնոսորին բացատրում է երազը, նա հայտնում է Նաբուգոդոնոսորին, որ ինքը ոսկե գլուխն է: Ոսկե գլուխը թագավոր է, սակայն թագավորը ներկայացնում է թագավորություն: Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին այն մեծ պոռնիկն է, որ յոթանասուն մարգարեական տարիների վերջում պոռնկություն է գործում երկրի բոլոր թագավորների հետ: Թագավորները մարդկանց խորհրդանիշներ են, իսկ Տյուրոսը՝ անմաքուր կին: Կինը եկեղեցի է, պոռնիկը՝ անսուրբ եկեղեցի. մարդը թագավոր է, և թագավորը՝ թագավորություն: Կինը եկեղեցի է, և թագավորը՝ պետություն: Այս երկու էությունների անօրինական հարաբերությունը ներկայացնում է հոգևոր պոռնկություն:

Միացյալ Նահանգների Մահմանադրությունը աստվածային փաստաթուղթ է, որը ամրագրում է այս երկու միավորները միմյանցից առանձին պահելու անհրաժեշտությունը: Թեև մենք դեռևս ավարտին չենք հասցրել Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու հետ Տյուրոսի նույնացումը, այս պահին տեղին է անդրադառնալ Եսայի քսաներեքերորդ գլխում առկա մեկ այլ խորհրդանիշի, որը բացատրում է տղամարդու և կնոջ՝ եկեղեցու և պետության խորհրդաբանությունը:

Ահա քաղդեացիների երկիրը. այս ժողովուրդը չկար, մինչև որ ասորեստանցին հաստատեց այն անապատում բնակվողների համար. նրանք կանգնեցին նրա աշտարակները, բարձրացրին նրա պալատները, և նա այն ավերակ դարձրեց: Եսայիա 23:13.

Համարի մեջ ասվում է, որ Ասորեստանցին հիմնեց Քաղդեացիների երկիրը և կանգնեցրեց թե՛ «աշտարակներ», թե՛ «պալատներ»: Ասորեստանցին Նեբբոլթի խորհրդանիշն է, իսկ Քաղդեացիները ներկայացնում են Բաբելոնի խորհրդավոր կրոնների կրոնական առաջնորդներին: «Աշտարակը» եկեղեցու խորհրդանիշ է: Երբ Հիսուս ներկայացրեց այգու առակը, Քույր Ուայթը առակի վերաբերյալ այսպես է նշում.

«Առակում տանտերը ներկայացնում էր Աստծուն, այգին՝ հրեական ազգը, իսկ ցանկապատը՝ աստվածային օրենքը, որ նրանց պաշտպանությունն էր: Աշտարակը

տաճարի խորհրդանիշն էր»։ The Desire of Ages, 596.

Ասորին հիմնեց Քաղդեացիների երկիրը, որոնք կանգնեցրին մի եկեղեցի (աշտարակ) և մի «պալատ»։ «Պալատը» ներկայացնում է «թագավոր», որն իր հերթին ներկայացնում է թագավորություն։ Թագավորությունը ներկայացվում է նաև որպես քաղաք։

Եվ ասացին. «Եկե՛ք, մեզ համար քաղաք և աշտարակ շինենք, որի գագաթը մինչև երկինք հասնի, և մեզ համար անուն հանենք, որպեսզի չցրվենք ողջ երկրի երեսով մեկ»։ Օճնդոց 11:4:

Ասորեստանցու հիմնած «աշտարակը» և «պալատը» այն «քաղաքն» ու «աշտարակն» են, որ Նեբրովթը կառուցեց։

Եվ նրանց դիակները պիտի ընկած մնան այն մեծ քաղաքի հրապարակում, որ հոգևոր իմաստով կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց։
Հայտնություն 11:8:

Ներշնչանքը մեզ տեղեկացնում է, որ Հայտնություն տասնմեկում հիշատակված «մեծ քաղաքը» ներկայացնում է Ֆրանսիայի թագավորությունը՝ Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակաշրջանում։

«Այն «մեծ քաղաքը», որի փողոցներում վկաները սպանվում են, և որտեղ նրանց դիակները ընկած են մնում, «հոգևորապես» Եգիպտոսն է։ Աստվածաշնչյան պատմության մեջ ներկայացված բոլոր ազգերից Եգիպտոսն ամենահանդգնորեն ուրացավ կենդանի Աստծու գոյությունը և հակառակվեց Նրա պատվիրաններին։ Ոչ մի միապետ երբևէ ավելի բացահայտ և անգուսպ ապստամբություն չհանդգնեց երկնքի իշխանության դեմ, քան Եգիպտոսի թագավորը։ Երբ Տիրոջ անունով Մովսեսը նրան բերեց այդ պատգամը, փարավոնը հպարտությամբ պատասխանեց. «Ո՛վ է Եհովան, որ ես լսեմ Նրա ձայնը՝ Իսրայելին արձակելու համար. ես Եհովային չեմ ճանաչում, և ավելին՝ Իսրայելին չեմ արձակի»։ Ելք 5:2, A.R.V.: Սա արթեզմ է, և Եգիպտոսով ներկայացված ազգը նմանապես պիտի արտահայտեր կենդանի Աստծու պահանջների միևնույնպիսի ուրացումը և պիտի դրսևորեր անհավատության ու մարտահրավերի նույնպիսի ոգի։ «Մեծ քաղաքը» նաև «հոգևորապես» համեմատվում է Սողոմի հետ։ Սողոմի ապականվածությունը Աստծու օրենքը խախտելու մեջ հատկապես դրսևորվեց անառակությամբ։ Եվ այս մեղքն էլ պիտի լիներ այն ազգի ակնառու բնութագրիչներից մեկը, որը պիտի իրագործեր այս խոսքի առանձնահատկությունները։

«Ուրեմն, ըստ մարգարեի խոսքերի, 1798 թվականից քիչ առաջ պիտի վեր բարձրանար սատանայական ծագում և բնույթ ունեցող մի գորություն՝ Աստվածաշնչի դեմ պատերազմելու համար։ Եվ այն երկրում, որտեղ այսպես պիտի լռեցվեր Աստծո երկու վկաների վկայությունը, պիտի երևան գար Փարավոնի արթեզմը և Սողոմի անառակությունը»։

«Այս մարգարեությունը Ֆրանսիայի պատմության մեջ ստացել է ամենաճշգրիտ և ցնցող իրագործումը։ Հեղափոխության ընթացքում, 1793 թվականին, «աշխարհն առաջին անգամ լսեց, թե ինչպես մարդկանց մի ժողով, որ ծնվել և կրթվել էր

քաղաքակրթության մեջ և իրեն վերապահել էր եվրոպական ամենահիանալի ազգերից մեկին կառավարելու իրավունքը, իր միացյալ ձայնը բարձրացրեց ուրանալու այն ամենահանդիսավոր ճշմարտությունը, որ ընդունում է մարդու հոգին, և միաձայն հրաժարվելու Աստվածության հանդեպ հավատից և երկրպագությունից»։—Սըր Ուոլթեր Սքոթ, Նապոլեոնի կյանքը, հ. 1, գլ. 17: «Ֆրանսիան աշխարհի միակ ազգն է, որի մասին պահպանվել է հավաստի վկայությունը, որ իբրև ազգ՝ նա բացահայտ ապստամբությամբ իր ձեռքը բարձրացրեց տիեզերքի Հեղինակի դեմ: Բազմաթիվ հայհոյողներ, բազմաթիվ անհավատներ եղել են և դեռ շարունակում են լինել Անգլիայում, Գերմանիայում, Իսպանիայում և այլուր, բայց Ֆրանսիան առանձնացած է համաշխարհային պատմության մեջ որպես այն միակ պետությունը, որը, իր Օրենսդիր ժողովի որոշմամբ, հայտարարեց, թե Աստված չկա, և որի մայրաքաղաքի ամբողջ բնակչությունը, ինչպես նաև այլ վայրերում ահռելի մեծամասնությունը՝ կանայք ոչ պակաս, քան տղամարդիկ, ուրախությամբ պարում ու երգում էին՝ ընդունելով այդ հայտարարությունը»։—Blackwood's Magazine, նոյեմբեր, 1870»։ Մեծ պայքար, 269:

«Մեծ քաղաքը» Հայտնություն տասնմեկում այն Ֆրանսիայի ազգն էր, որը «իր Օրենսդիր ժողովի հրովարտակով» հայտարարեց, թե Աստված չկա: Այդ հրովարտակը աթեիզմի արտահայտություն էր, ինչպես ներկայացված է փարավոնի ապստամբությամբ: Մեծ քաղաքը թագավորություն է, կամ «ազգ», կամ «պետություն»։ Հայտնություն տասնմեկում Ֆրանսիան կազմված է երկու խորհրդանիշներից՝ Եգիպտոսից և Սողոմից:

Մեզ տեղեկացվում է. «Սա աթեիզմ է, և Եգիպտոսով ներկայացված ազգը նմանապես ձայն կտա կենդանի Աստծու հավակնությունների ուրացմանը և կղրսևորի անհավատության ու հանդգնության նույնպիսի ոգի: «Մեծ քաղաքը» նաև «հոգևորապես» համեմատվում է Սողոմի հետ: Սողոմի ապականությունը՝ Աստծու օրենքը խախտելու մեջ, հատկապես դրսևորվեց անառակության մեջ»:

Ֆրանսիայի մեծ քաղաքը կամ ազգը խորհրդանշականորեն ներկայացված է մի ազգով (Եգիպտոս) և մի քաղաքով (Սողոմ): Եգիպտոսը «ձայն պիտի տար», իսկ ազգի խոսելը ներկայացնում է պետական գործելակերպը, ոչ թե եկեղեցականը: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում տրված ներկայացմամբ՝ Եգիպտոսը պետությունն էր, իսկ Սողոմը՝ եկեղեցին:

«Ազգի «խոսելը» նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործելակերպն է»։ The Great Controversy, 442.

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում Հովհաննեսը մարգարեական խորհրդանշաններով ներկայացնում է Ֆրանսիական հեղափոխության իրադարձությունները: Իրական հեղափոխությունը պատմական առատ վկայություն տվեց այդ գլխում Հովհաննեսի կանխասացումների ճշմարտացիության մասին: Հովհաննեսը կանխասաց, ապա Ֆրանսիական հեղափոխությունը կատարեց այդ կանխասացումը, և ապա իր հերթին՝ թե՛ կանխասացումը, թե՛ այդ կանխասացման պատմական իրականացումը նույնացնում և զուգահեռում են աշխարհի վախճանի

Ժամանակ տեղի ունեցող իրադարձությունները, երբ մեկ անգամ ևս ապականված պետությունը միավորվում է ապականված եկեղեցու հետ: Անշուշտ, այդ անսուրբ ամուսնությանը հաջորդում է արյունահեղություն: Աստծո արքայությունն էլ մեծ քաղաք է:

Եվ նա ինձ Հոգով տարավ մի մեծ և բարձր լեռ, և ցույց տվեց ինձ այն մեծ քաղաքը՝ սուրբ Երուսաղեմը, որ իջնում էր երկնքից՝ Աստծուց: Հայտնություն 21:10.

«Այստեղ ներկայացված Փեսայի գալուստը տեղի է ունենում ամուսնությունից առաջ: Ամուսնությունը ներկայացնում է Քրիստոսի կողմից Իր թագավորությունը ընդունելը: Սուրբ Քաղաքը՝ Նոր Երուսաղեմը, որը թագավորության մայրաքաղաքն ու ներկայացուցիչն է, կոչվում է «հարսը, Գառան կինը»: Հրեշտակը Հովհաննեսին ասաց. «Արի այստեղ, ես քեզ ցույց կտամ հարսին՝ Գառան կնոջը»: «Եվ նա ինձ Հոգով տարավ»,— ասում է մարգարեն,— «և ինձ ցույց տվեց այն մեծ քաղաքը՝ սուրբ Երուսաղեմը, որ Աստծուց՝ երկնքից էր իջնում»: Հայտնություն 21:9, 10»: Մեծ պայքարը, 426:

Ներքովի ապստամբությունը ներկայացված է նրա կողմից աշտարակի և քաղաքի կառուցմամբ, ինչը խորհրդանշում է եկեղեցու և պետության միավորումը աշխարհի վախճանին, որովհետև բոլոր մարգարեները խոսեցին աշխարհի վախճանի մասին: Ներքովի ապստամբությունը նաև Լյուցիֆերի ապստամբության շարունակությունն էր, որի ցանկությունն էր իր իշխանության տակ առնել թե՛ Աստծո եկեղեցին, թե՛ Աստծո պետությունը:

Ինչպե՞ս ես ընկել երկնքից, ո՛վ Լյուցիֆեր, արշալույսի որդի. ինչպե՞ս ես գետին տապալվել, դու և, որ ազգերին թուլացնում էիր: Որովհետև քո սրտում ասացիր. «Ես պիտի ելնեմ երկինք, իմ աթոռը պիտի բարձրացնեմ Աստծու աստղերից վեր. պիտի նստեմ ժողովի լեռան վրա, հյուսիսի ծայրերում. պիտի բարձրանամ ամպերի բարձունքներից վեր, պիտի նմանվեմ Բարձրյալին»: Եսայիա 14:12–14:

Ինչպես Եսային բացահայտում է Լյուցիֆերի սրտի գաղտնի փափագները՝ «Բարձրյալի պես» լինելու, նա ցույց է տալիս, որ Լյուցիֆերը ձգտում է նստել երկու հստակորեն տարբեր աթոռների վրա: Նա ցանկանում է «բարձրացնել» իր «գահը Աստծու աստղերից վեր» և «նստել նաև ժողովի լեռան վրա՝ հյուսիսի կողմերում»:

Գահը թագավորի իշխանության՝ կամ պետական իշխանության խորհրդանիշն է, իսկ «հյուսիսի կողմերը» Աստծո եկեղեցին:

Օրհներգ և սաղմոս Կորնի որդիների համար: Մեծ է Տերը և չափազանց փառավորելի է մեր Աստծու քաղաքում՝ Իր սրբության լեռան վրա: Գեղեցիկ է իր դիրքով, ամբողջ երկրի ուրախությունն է Սիոն լեռը, հյուսիսի կողմերում՝ մեծ Թագավորի քաղաքը: Աստված հայտնի է նրա ապարանքներում իբրև ապաստան: Սաղմոս 48:1–3.

Երուսաղեմն է «մեծ Թագավորի քաղաքը», այսպիսով նշելով Աստծո քաղաքական գահը, և Երուսաղեմն է նաև «նրա սրբության լեռը», «հյուսիսի կողմերում», այսպիսով

նշելով Աստծո կրոնական գահը: Սկզբից իսկ Սատանայի ապստամբությունն ու պատերազմը ներկայացվում են այն համատեքստում, որ նա ցանկանում էր տիրել թե՛ Աստծո եկեղեցուն, թե՛ Աստծո պետությանը: Այնուհետև Սատանան առաջնորդեց Նեբրովթի ապստամբությանը, և այն երկիրը, որ նա հիմնեց քաղղեացիների համար, ներկայացվում է որպես մի երկիր, որտեղ Նեբրովթը կառուցեց թե՛ աշտարակ, թե՛ քաղաք՝ եկեղեցի և պետություն:

Ուստի, երբ Եսայիայի պոռնիկը և Հովհաննեսի մեծ պոռնիկը պոռնկություն են գործում երկրի թագավորների հետ, մարգարեությունը նշանադրում է, որ յոթանասուն մարգարեական տարիների ավարտին Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու և երկրի թագավորների միջև տեղի է ունենում անսուրբ հարաբերություն:

Եսայու մարգարեական շարադրանքը քսաներեքերորդ գլխում նկարագրում է պոռնիկ Տյուրոսի դատաստանը, իսկ Հովհաննեսը նույն դատաստանը նկարագրում է կարմիր գույնի կնոջ խորհրդանշով, որը նույնացվում է որպես «մեծն Բաբելոն»: Նույն պոռնիկի նույն դատաստանի երրորդ վկայությունը հետևյալն է.

«Հայտնություն 17»-ի կինը (Բաբելոնը) նկարագրված է որպես «պատված ծիրանիով և կարմիրով, զարդարված ոսկով, պատվական քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքում ունենալով ոսկե բաժակ՝ լի պղծություններով և պոռնկության պղծությամբ. ... և նրա ճակատի վրա գրված էր մի անուն՝ Խորհուրդ, Մեծ Բաբելոն, պոռնիկների մայրը»: Մարգարեն ասում է. «Տեսա կնոջը՝ հարբած սրբերի արյունով և Հիսուսի վկաների արյունով»: Ավելին, Բաբելոնի մասին ասվում է, թե նա է «այն մեծ քաղաքը, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա»: Հայտնություն 17:4-6, 18: Այն գորությունը, որ այսքան դարեր բռնատիրական իշխանություն էր պահպանում քրիստոնեական աշխարհի միապետների վրա, Հռոմն է»: «Մեծ պալաքարը», 382:

Տյուրը «վերջին օրերում» Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին է: Այդ ժամանակ պապականությունը դուրս կգա և իր գայթակղիչ երգերը կերգի երկրի թագավորներին, և այսպիսով թագավորներին կտանի պոռնկության գործին, որը մարգարեականորեն եկեղեցու և պետության միությունն է:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տիրոսը պիտի մոռացուի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համեմատ. յոթանասուն տարվա ավարտից հետո Տիրոսը պիտի երգի որպես պոռնիկ: Եսայիա 23:15.

Թագավորը աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորություն է, ուստի Տյուրը պիտի մոռացվի այն ժամանակահատվածում, երբ մարգարեական թագավորություն յոթանասուն տարի իշխի:

Եվ այն օրը պիտի լինի, որ Տիրոսը մոռացության պիտի մատնվի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համեմատ. յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո Տիրոսը պիտի երգի պոռնիկի պես. Վերցրո՛ւ քնար, շրջի՛ր քաղաքով, ո՛վ մոռացված պոռնիկ, քաղցր եղանակ հանի՛ր, շատ երգեր երգի՛ր, որպեսզի քեզ հիշեն: Եվ պիտի լինի, որ յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո Տերը պիտի այցելի Տիրոսին, և նա պիտի վերադառնա իր վարձքին ու պիտի պոռնկություն անի երկրի

երեսի վրա գտնվող աշխարհի բոլոր թագավորությունների հետ: Եսայիա 23:15–17.

Մեկ թագավորության օրերում, որը իշխում է յոթանասուն մարգարեական տարիներ, Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին մոռացության կմատնվի: Յոթանասուն տարիների ավարտին պապական իշխանությունը «քաղցր մեղեդի կհնչեցնի, շատ երգեր կերգի»: Մարգարեաբար «երգը» ներկայացնում է «փորձառություն»:

«Գահի առջևի բյուրեղյա ծովի վրա, այն ապակու ծովի վրա, որ կարծես կրակով խառնված լինի,—այնքան շքեղորեն է այն փայլում Աստծո փառքով,—հավաքված է այն բազմությունը, որ «հաղթանակել է զազանի, և նրա պատկերի, և նրա նշանի, և նրա անվան թվի վրա»: Գառի հետ Սիոն լեռան վրա, «ունենալով Աստծո քնարները», կանգնած են հարյուր քառասունչորս հազարը, որ փրկագնված էին մարդկանց միջից. և լսվում է, ինչպես շատ ջրերի ձայնը, և ինչպես մեծ որոտի ձայնը, «քնարահարների ձայնը, որ քնարահարում էին իրենց քնարներով»: Եվ նրանք երգում են «նոր Երգ» գահի առաջ, մի երգ, որ ոչ ոք չի կարող սովորել, բացի հարյուր քառասունչորս հազարից: Դա Մովսեսի և Գառի երգն է՝ ազատագրման երգ: Ոչ ոք, բացի հարյուր քառասունչորս հազարից, չի կարող սովորել այդ երգը, որովհետև դա նրանց փորձառության երգն է՝ մի փորձառության, ինչպիսին ոչ մի այլ բազմություն երբեք չի ունեցել: «Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր որ Նա գնում է»: Սրանք, երկրի վրայից, կենդանիների միջից փոխադրված լինելով, համարվում են «առաջին պտուղներ Աստծուն և Գառին»: Հայտնություն 15:2, 3; 14:1-5: «Սրանք են նրանք, որ դուրս են եկել մեծ նեղությունից». նրանք անցել են այնպիսի նեղության ժամանակով, ինչպիսին երբեք չի եղել այն ժամանակից ի վեր, երբ ազգ է եղել. նրանք կրել են Հակոբի նեղության ժամանակի տառապանքը. նրանք կանգնել են առանց բարեխոսի Աստծո դատաստանների վերջնական թափման ընթացքում: Բայց նրանք ազատագրվել են, որովհետև «լվացել են իրենց հանդերձները և սպիտակեցրել են դրանք Գառի արյամբ»: «Նրանց բերանում նենգություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են» Աստծո առաջ: «Դրա համար են նրանք Աստծո գահի առաջ, և ծառայում են Նրան օր ու գիշեր Իր տաճարում. և Նա, որ նստած է գահի վրա, պիտի բնակվի նրանց մեջ»: Նրանք տեսել են երկիրը սովից ու ժանտախտից ամայացած, արևին՝ զորություն ստացած մարդկանց մեծ տապով խանձելու, և իրենք նույնպես կրել են տառապանք, սով և ծարավ: Բայց «այլևս չեն քաղցի, ոչ էլ այլևս պիտի ծարավեն. ոչ արևը պիտի խփի նրանց, ոչ էլ որևէ տապ: Որովհետև Գառը, որ գահի մեջտեղում է, պիտի արածեցնի նրանց և պիտի առաջնորդի նրանց դեպի կենդանի ջրերի աղբյուրները, և Աստված պիտի սրբի ամեն արտասուք նրանց աչքերից»: Հայտնություն 7:14-17»: «Մեծ պայքարը», 648:

«Նրա տաճարում ամեն ոք խոսում է Նրա փառքի մասին» (Սաղմոս 29:9), և այն երգը, որ պիտի երգեն փրկագնվածները՝ իրենց փորձառության երգը,— կհռչակի Աստծո փառքը. «Մեծ և զարմանալի են Քո գործերը, ո՛վ Տեր Աստված, Ամենակալ. արդար և ճշմարիտ են Քո ճանապարհները, ո՛վ դարերի Թագավոր: Ո՞վ չի երկնչի, ո՛վ Տեր, և չի փառավորի Քո անունը, որովհետև միայն Դու ես սուրբ»: Հայտնություն 15:3, 4, R.V.» Կրթություն, 308:

Յոթանասուն մարգարեական տարիների վերջում պապականությունը «քաղցր մեղեդի կհնչեցնի, շատ երգեր կերգի, որպեսզի» ինքը «հիշվի»: Յոթանասուն մարգարեական տարիներ իշխող թագավորության ավարտին Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցին աշխարհին կհիշեցնի իր անցյալ պատմության փորձառությունը: Այդ պատմության մեջ նա իշխում էր որպես բարոյական հեղինակություն՝ իր և Եվրոպայի թագավորների միջև եղած հարաբերության շրջանակում: Այդ պատմությունն իրավամբ ճանաչվում է որպես Մուր դարեր, և այն ամբողջ խավարը, որ որևէ կերպ կարող է առնչվել այն պատմությանը, ուր Պապականությունը իշխում էր Եվրոպայի թագավորների վրա, կարելի է վերագրել հենց այն հիմնարար գործողությանը, որ ծնեց դրան հաջորդած ամբողջ խավարը: Այդ գործողությունը եկեղեցու և պետության միավորումն էր, Եվրոպայի թագավորների և Կաթոլիկ եկեղեցու միավորումը: Աստվածաշնչյան ամուսնության մեջ տղամարդը պետք է իշխի կնոջ վրա, սակայն այն պոռնկությունը, որ տեղի ունեցավ այդ պատմության մեջ, շրջված էր՝ ի տարբերություն տղամարդու և կնոջ միջև հարաբերության ճշմարիտ կարգի:

Յոթանասուն տարիների վերջում պիտի լինի մեծ ճգնաժամ, երբ Աստվածաշնչյան մարգարեության այն թագավորությունը, որ իշխում է աշխարհին այն ժամանակաշրջանում, երբ Պապականությունը մարգարեորեն մոռացության է մատնված, հասնի իր ավարտին: Այդ թագավորության փլուզմամբ առաջացած համաշխարհային ճգնաժամը դուռ է բացում, որպեսզի Կաթոլիկ եկեղեցին սկսի աշխարհին հայտնել, թե այդ թագավորության փլուզմամբ առաջացած խռովալից ժամանակները հաղթահարելու համար աշխարհը պետք է ենթարկվի Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու բարոյական հեղինակությանը, ինչպես որ պատկերված է Մուր դարերի պատմության մեջ:

Երբ թագավորությունն ավարտվի, և պապականությունը երգի իր անցյալ փորձառության երգը՝ մի փորձառություն, որը պատմաբանները բնորոշում են որպես խավար, ապա ինչպե՞ս կարող է այդ խավար պատմությունը հնարավոր կերպով լինել այն պատգամը, որը պապականությունը պիտի փոխանցի երկրի թագավորներին, որպեսզի համոզի նրանց պոռնկանալու իր հետ: Մի մեծ ճգնաժամի ժամանակ ինչո՞ւ պիտի անցած դարերի փորձառությունը (նրա երգը), այն փորձառությունը, որ նա ունեցավ նախքան մարգարեականորեն մոռացվելը, տրամաբանական հիմք տա երկրի թագավորներին՝ ընդունելու խավարի փորձառությունը որպես իրենց մեծ ճգնաժամի լուծում:

Մի մեծ խումբ, նույնիսկ նրանցից, ովքեր ոչ մի բարեհաճությամբ չեն նայում Հռոմեականությանը, շատ քիչ վտանգ են տեսնում նրա գործունեից և ազդեցությունից: Շատերն ասում են, թե Միջին դարերում տիրող մտավոր և բարոյական խավարը նպաստեց նրա դոգմաների, սնահավատությունների և ճնշման տարածմանը, և թե արդի ժամանակների ավելի մեծ լուսավորությունը, գիտելիքի համընդհանուր տարածումը և կրոնի հարցերում աճող ազատամտությունը անհնար են դարձնում անհանդուրժողականության և բռնակալության վերածնունդը: Այն միտքը, թե այդպիսի դրություն կարող է գոյություն ունենալ այս լուսավորյալ դարում, նույնիսկ ծաղրի է ենթարկվում: Ճիշտ

է, որ մեծ լույս՝ մտավոր, բարոյական և կրոնական, փայլում է այս սերնդի վրա: Աստծու Սուրբ Խոսքի բաց էջերից երկնքից լույս է սփռվել աշխարհի վրա: Բայց պետք է հիշել, որ որքան մեծ է շնորհված լույսը, այնքան մեծ է այն խեղաթուրողների և մերժողների խավարը:

«Աստվածաշնչի աղոթական ուսումնասիրությունը բողոքականներին ցույց կտար պապականության իսկական բնավորությունը և կհանգեցներ նրան, որ նրանք զգվեն նրանից և խուսափեն նրանից, բայց շատերն այնքան իմաստուն են իրենց սեփական աչքերում, որ չեն զգում Աստծուն խոնարհաբար փնտրելու կարիքը, որպեսզի առաջնորդվեն դեպի ճշմարտությունը: Թեև պարծենում են իրենց լուսավորվածությամբ, նրանք անգետ են թե՛ Սուրբ Գրություններից և թե՛ Աստծո գործունից: Նրանք պետք է ունենան իրենց խղճերը հանգստացնելու որևէ միջոց, և որոնում են այն, ինչ ամենից նվազ հոգևոր և նվաստացուցիչ է: Այն, ինչ նրանք ցանկանում են, Աստծուն մոռանալու մի եղանակ է, որը կանցնի որպես Նրան հիշելու եղանակ: Պապականությունը լավ հարմարեցված է այս բոլորի պահանջները բավարարելու համար: Այն պատրաստված է մարդկության երկու դասերի համար, որոնք ընդգրկում են գրեթե ամբողջ աշխարհը՝ նրանց, ովքեր կկամենային փրկվել իրենց արժանիքներով, և նրանց, ովքեր կկամենային փրկվել իրենց մեղքերի մեջ: Ահա նրա գործության գաղտնիքը»:

«Մեծ մտավոր խավարի օրը ցույց է տրվել որպես պապականության հաջողությանը նպաստավոր: Դեռևս պիտի ապացուցվի, որ մեծ մտավոր լույսի օրն էլ հավասարապես նպաստավոր է նրա հաջողության համար: Անցյալ դարերում, երբ մարդիկ առանց Աստծո խոսքի էին և առանց ճշմարտության գիտության, նրանց աչքերը կուրացրած էին, և հազարավորներ թակարդն էին ընկնում՝ չտեսնելով իրենց ոտքերի առաջ փռված ցանցը: Այս սերնդում շատեր կան, որոնց աչքերը շլանում են մարդկային ենթադրությունների՝ «գիտություն, որն այսպես է կոչվում սուտ կերպով», փայլից. նրանք չեն զանազանում ցանցը և նույնքան պատրաստակամությամբ են մտնում դրա մեջ, ասես աչքակապ լինեն: Աստված նախատեսել էր, որ մարդու մտավոր կարողությունները պետք է համարվեն նրա Արարչի կողմից տրված պարգև և պետք է գործադրվեն ճշմարտության և արդարության ծառայության մեջ. բայց երբ սնվում են հպարտությունն ու փառամոլությունը, և մարդիկ իրենց սեփական տեսությունները բարձրացնում են Աստծո խոսքից վեր, ապա բանականությունը կարող է ավելի մեծ վնաս պատճառել, քան տգիտությունը: Այսպես, ներկա ժամանակի կեղծ գիտությունը, որ խարխլում է Աստվածաշնչի հանդեպ հավատը, նույնքան հաջողակ կլինի պապականության՝ իր հաճելի ձևերով, ընդունման ճանապարհը պատրաստելու գործում, որքան գիտելիքի թաքցնումը հաջող եղավ Խավար դարերում նրա մեծացման ճանապարհը բացելու մեջ»: Մեծ պայքարը, 572:

«Հռոմեական կաթոլիկները ընդունում են, որ Շաբաթի փոփոխությունը կատարվել է իրենց եկեղեցու կողմից, և հենց այդ փոփոխությունն են բերում որպես եկեղեցու գերագույն իշխանության ապացույց: Նրանք հայտարարում են, որ շաբաթվա առաջին օրը որպես Շաբաթ պահելով՝ բողոքականները ճանաչում են նրա իշխանությունը՝ օրենսդրելու աստվածային բաների մեջ: Հռոմեական եկեղեցին չի

հրաժարվել անսխալականության իր հավակնությունից, և երբ աշխարհը և բողոքական եկեղեցիները ընդունում են իր ստեղծած կեղծ Շաբաթը, մինչդեռ մերժում են Եհովայի Շաբաթը, նրանք փաստորեն ընդունում են այդ հավակնությունը: Նրանք կարող են վկայակոչել այս փոփոխության համար եղած հեղինակությունը, սակայն նրանց դատողության մոլորությունը հեշտությամբ է նկատվում: Պապականը բավական սուրամիտ է տեսնելու, որ բողոքականները խաբում են իրենք իրենց՝ կամովին փակելով իրենց աչքերը գործի փաստերի առաջ: Քանի որ կիրակնօրյա հաստատությունը առավել բարեհաճություն է գտնում, նա ուրախանում է՝ վստահ լինելով, որ այն ի վերջո ամբողջ բողոքական աշխարհը կբերի Հռոմի դրոշի ներքո»:

«Շաբաթի փոփոխությունը Հռոմեական եկեղեցու իշխանության նշանն է կնիքն է: Նրանք, ովքեր, հասկանալով չորրորդ պատվիրանի պահանջները, ընտրում են ճշմարիտ Շաբաթի փոխարեն պահել կեղծ շաբաթը, այդպիսով հարգանքի տուրք են մատուցում այն իշխանությանը, որի կողմից միայն այն պատվիրված է: Գազանի դրոշմը պապական շաբաթն է, որը աշխարհի կողմից ընդունվել է Աստծո կողմից նշանակված օրվա փոխարեն:»

«Սակայն գազանի դրոշմը ստանալու ժամանակը, ինչպես նշանակված է մարգարեության մեջ, դեռ չի եկել: Փորձության ժամանակը դեռ չի եկել: Ամեն եկեղեցում կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ, չբացառելով նաև Հռոմեական կաթոլիկ համայնքը: Ոչ ոք չի դատապարտվում, քանի դեռ չի ստացել լույսը և չի տեսել չորրորդ պատվիրանի պարտավորեցնող ուժը: Բայց երբ կարձակվի կեղծ շաբաթը պարտադրող հրամանը, և երբ երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը մարդկանց կզգուշացնի գազանին և նրա պատկերին երկրպագելու դեմ, սահմանագիծը հստակ կքաշվի սուտի և ճշմարտության միջև: Այդ ժամանակ նրանք, ովքեր դեռ կշարունակեն մնալ հանցանքի մեջ, կընդունեն գազանի դրոշմը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա:»

«Արագ քայլերով մենք մոտենում ենք այս ժամանակաշրջանին: Երբ բողոքական եկեղեցիները միավորվեն աշխարհիկ իշխանության հետ՝ կեղծ կրոնը պահպանելու համար, որին հակառակվելու պատճառով նրանց նախահայրերը կրել են ամենադաժան հալածանքները, այն ժամանակ պապական շաբաթը կպարտադրվի եկեղեցու և պետության միացյալ իշխանությամբ: Կլինի ազգային ուխտադրություն, որը կավարտվի միայն ազգային կործանումով»: Bible Training School, February 2, 1913.

Այժմ մենք անդրադարձել ենք այն հինգ խորհրդանիշներից հինգին, որոնք փորձում ենք նույնականացնել՝ նախքան ամբողջովին կանդրադառնանք հենց այս գլխին: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ քաղաքը թագավորություն է, և Եսայիա քսաներեքերորդ գլխում կան երկու թագավորություններ, որոնք սերտորեն առնչակից են, սակայն հստակորեն տարբեր: Առաջինը «պսակադրող քաղաքն» է, իսկ մյուսը՝ «վաճառական քաղաքը»: Վերջին օրերում այն իշխանությունը, որ վերահսկում է վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը, պապականությունն է: Դա այն թագավորությունն է, որ կրում է պսակը:

«Երբ մոտենում ենք վերջին ճգնաժամին, կենսական կարևորություն ունի, որ Տիրոջ գործիքների միջև տիրի ներդաշնակություն և միություն: Աշխարհը լի է փոթորիկով, պատերազմով և երկպառակությամբ: Սակայն մեկ գլխի ներքո՝ պապական իշխանության, ժողովուրդները կմիավորվեն՝ Աստծուն ընդդիմանալու համար Նրա վկաների անձում: Այս միությունը ցեմենտվում է մեծ ուրացյալի կողմից: Մինչ նա ձգտում է միավորել իր գործակալներին ճշմարտության դեմ պատերազմելու մեջ, նա կաշխատի բաժանել և ցրել դրա պաշտպաններին: Խանդը, չար կասկածները, չարախոսությունը ներշնչվում են նրա կողմից՝ անհամաձայնություն և պառակտում առաջ բերելու համար»: Վկայություններ, հատոր 7, 182:

Թագով թագավորությունը Տյուրոսն է, որ նշանակում է «վեմ»: Այս գլխում Տյուրոսը ներկայացնում է պապականությունը, որը ձգտում է կեղծակերպել Քրիստոսին, որովհետև պապականությունը նեո է: «Նեո» բառի «anti»-ն նշանակում է «տեղը բռնող»: Պապականությունը ձգտում է Քրիստոսին կեղծակերպել ամեն մակարդակում, և Տյուրոս անունը նշանակում է վեմ, որովհետև պապականությունը «Դարերի Վեմ»-ի կեղծակերպությունն է:

Ո՞վ է այս խորհուրդը խորհել Տյուրոսի դեմ՝ պսակադրող քաղաքի, որի վաճառականները իշխաններ են, որի առևտրականները երկրի պատվավորներն են: Զորաց Տերը դա խորհել է՝ արատավորելու ամեն փառքի հպարտությունը և արհամարհանքի մատնելու երկրի բոլոր պատվավորներին: Անցիր քո երկրով գետի պես, ո՞վ Տարսիսի դուստր. այլևս գորություն չկա: Նա իր ձեռքը տարածեց ծովի վրա, ցնցեց թագավորությունները. Տերը պատվիրան է տվել վաճառական քաղաքի դեմ՝ կործանելու նրա ամրոցները: Եսայիա 23:8–11.

Մենք մտադիր ենք բազմաթիվ վկաների հիման վրա ցույց տալ, որ «թագավորությունների ցնցումը» կատարվում է Աստծո կողմից՝ իսլամի միջոցով: Իսլամն այն գորությունն է, որ բարկացնում է ազգերին և գործածվում է ազգերին ցնցելու համար: Այս պահին մենք նշում ենք, որ Տերը վճռել է արհամարհանքի մատնել «երկրի բոլոր պատվավորներին», որոնք այն «վաճառականներն» ու «առևտրականներն» են, որոնց «ամրոցները» պիտի կործանվեն: Վաճառական քաղաքը և թագադրող քաղաքը «գրգռել են երկնքի անհաճությունը», և Տերը նպատակադրել է կործանել նրանց «ամրոցները», և դա ներկայացնում է տնտեսությունը: Տնտեսության փլուզումը տեղի է ունենում Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից առաջ, որովհետև կիրակնօրյա օրենքից առաջ Միացյալ Նահանգների քաղաքացիները պահանջում են վերադարձվել «աստվածային բարեհաճության և ժամանակավոր բարգավաճության»: Նրանց փաստարկն այն է, որ Աստծո դատաստանները չեն դադարի, մինչև որ կիրակին «խստորեն չպարտադրվի»: Աստվածաշնչի մի շարք վկաներ համաձայն են, որ մենք աշխարհի տնտեսության ահռելի փլուզման շեմին ենք: Այդ փլուզումը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքից առաջ, ինչպես որ 1837 թվականի վթարն էլ տեղի ունեցավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից առաջ:

«Եվ ապա մեծ խաբեբան մարդկանց կհամոզի, թե Աստծուն ծառայողները հենց իրենք են այս չարիքների պատճառը: Այն խավը, որ հարուցել է Երկնքի դժգոհությունը, իր բոլոր նեղությունները կվերագրի նրանց, որոնց Աստծո

պատվիրաններին հնազանդվելը մշտական հանդիմանություն է օրինազանցների համար: Կհայտարարվի, թե մարդիկ Աստծուն վիրավորում են կիրակնօրյա շաբաթի խախտմամբ, թե այս մեղքն է բերել այն աղետները, որոնք չեն դադարի, մինչև կիրակիի պահպանումը խստորեն չպարտադրվի, և թե նրանք, ովքեր ներկայացնում են չորրորդ պատվիրանի պահանջները՝ այսպիսով կործանելով հարգանքը կիրակիի հանդեպ, ժողովրդի խռովարարներն են, որոնք խանգարում են նրանց վերականգնվել աստվածային բարեհաճությանն ու ժամանակավոր բարգավաճմանը: Այսպես հնում Աստծո ծառայի դեմ առաջ քաշված մեղադրանքը պիտի կրկնվի՝ ոչ պակաս հիմնավոր թվացող պատճառաբանություններով. «Եվ եղավ, երբ Աքաաբը տեսավ Եղիային, Աքաաբն ասաց նրան. Դու ես Բարայելը խռովեցնողը: Եվ նա պատասխանեց. Ես չեմ խռովեցրել Բարայելին, այլ դու և քո հոր տունը, որովհետև դուք լքել եք Տիրոջ պատվիրանները, և դու հետևել ես Բահադներին»: Գ Թագավորաց 18:17, 18: Քանի որ ժողովրդի բարկությունը պիտի բորբոքվի կեղծ մեղադրանքներով, նրանք Աստծո դեսպանների նկատմամբ կվարվեն շատ նման այն կերպին, ինչպես ուրացող Բարայելն էր վարվել Եղիայի նկատմամբ»: Մեծ պայքար, 590:

Եղիան Կարմեղոս լեռան վրա Բահադի մարգարեներին և պուրակի քահանաներին հանդիմանելով՝ ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը: Եկեղեցուն ուղղված պատգամը սա էր. «ընտրեցե՛ք այսօր, թե ում պիտի ծառայեք»: Երբ այս պատմությունը կրկնվի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, հարցը կլինի. «ո՞ր օրն եք ընտրելու, որովհետև այն օրը, որ ընտրում եք, ցույց է տալիս, թե ում եք ծառայում»: Կարմեղոս լեռից առաջ եղել էին երեքուկես տարի տևած սաստիկ երաշտ: Կիրակնօրյա օրենքից առաջ կա կիրակնօրյա օրենքների մի շարք, սակայն դրանք դեռ «խստորեն չեն կիրառվել»: Կիրակնօրյա օրենքի հետ կապված սկզբունքն այն է, որ ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը: Դրա օրինակն այն է, որ Կոստանդինը 321 թվականին ընդունեց կիրակնօրյա օրենք, և դրանից կարճ ժամանակ անց Հայտնության ութերորդ գլխի առաջին չորս փողերը սկսեցին Արևմտյան Հռոմը հասցնել իր վախճանին մինչև 476 թվականը: Կոստանդինի պատմությունը կարևոր է, որովհետև այն ներառում էր կիրակիի աստիճանական բարձրացում, և միաժամանակ՝ յոթերորդ օրվա շաբաթի նկատմամբ աստիճանական սահմանափակումներ: Այդ աստիճանական պատմությունն իր ավարտին հասավ, երբ քաղաքացիներին հարկադրեցին պահել կիրակին, կամ հալածվել շաբաթը պահելու համար: Այդպես է նաև Միացյալ Նահանգներում սաստկացող կիրակնօրյա օրենսդրության ավարտը: Կիրակնօրյա պաշտամունքի պարտադրման հետ կապված սկզբունքներից մեկն այն է, որ «ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը»: Այս սկզբունքը նշանակում է, որ կիրակնօրյա օրենքի կիրառման սաստկացումը առաջ է բերում Աստծո դատաստանների սաստկացում՝ նախքան Հայտնություն 13:11-ի բուն կիրակնօրյա օրենքը: Ամեն մի օրինականացում իր համապատասխան կործանումը կբերի: Այն դատաստանները, որոնց առաջացման մեջ քաղաքացիները մեղադրում են շաբաթապահներին, իրականում առաջանում են կիրակնօրյա օրենսդրության սաստկացող կիրառմամբ: Մենք ներառել ենք մի հատված Մեծ պայքարից, որին ես վերնագրել եմ «Կիրակիի առաջընթացը»: Ես կառաջարկեի, որ դուք այն մեկ անգամ ևս

ընթերցեք: Այն գտնվում է «Մարգարեության Հոգին» վերնագրված բաժնում:

«Աստված հայտնել է, թե ինչ պիտի կատարվի վերջին օրերում, որպեսզի Իր ժողովուրդը պատրաստ լինի կանգնելու ընդդիմության և բարկության մրրիկի դեմ: Նրանք, ովքեր նախագգուշացվել են իրենց առջև եղած իրադարձությունների մասին, չպետք է հանգիստ սպասումով նստեն գալիք փոթորկին՝ իրենց մխիթարելով այն մտքով, թե Տերը պիտի պատսպարի Իր հավատարիմներին նեղության օրը: Մենք պետք է լինենք ինչպես մարդիկ, որ սպասում են իրենց Տիրոջը՝ ոչ թե պարապ ակնկալիքով, այլ լրջմիտ աշխատանքի մեջ, անսասան հավատով: Այժմ ժամանակը չէ, որ մեր միտքը կլանված լինի երկրորդական կարևորության բաներով: Մինչ մարդիկ քնած են, սատանան գործունե կերպով կարգավորում է գործերը, որպեսզի Տիրոջ ժողովուրդը չստանա ողորմություն կամ արդարություն: Կիրակնօրյա շաբաթունն այժմ իր ճանապարհին է հարթում խավարի մեջ: Առաջնորդները ծածկում են իրական հարցը, և նրանցից շատերը, ովքեր միանում են այդ շաբաթանը, իրենք էլ չեն տեսնում, թե ուր է տանում թաքուն հոսանքը: Նրա հայտարարությունները մեղմ են և արտաքուստ՝ քրիստոնեական, բայց երբ նա խոսի, կհայտնի վիշապի ոգին: Մեր պարտքն է անել ամեն ինչ, որ մեր գործության սահմաններում է, որպեսզի կանխենք սպառնացող վտանգը: Մենք պետք է ձգտենք զինաթափել նախապաշարումը՝ ժողովրդի առջև մեզ ներկայացնելով պատշաճ լույսի ներքո: Մենք պետք է նրանց առաջ դնենք վիճարկվող իրական հարցը՝ այդպիսով ներկայացնելով խղճի ազատությունը սահմանափակող միջոցների դեմ ամենաարդյունավետ բողոքը: Մենք պետք է քննենք Սուրբ Գրքերը և կարողանանք ներկայացնել մեր հավատի պատճառը: Մարգարեն ասում է. «Ամբարիշտները ամբարշտությամբ պիտի վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Վկայություններ, հատոր 5, 452»:

Կիրակնօրյա օրենքների շաբաթունը ճանաչելը դժվար է, քանի որ այն իր ճանապարհին է բացում «խավարի» մեջ, իսկ պապականությունը «գաղտագողի և աննկատելիորեն» «ամրապնդում է իր ուժերը՝ իր իսկ նպատակները առաջ մղելու համար»: Փաստ է, որ կիրակնօրյա օրենքներ անցկացնելու գործը խավարի մեջ կենտրոնական հարց է հարյուր քառասունչորս հազարի փորձության գործընթացում: «Անօրեններից ոչ մեկը չի հասկանա», ըստ Դանիելի և Քույր Ուայթի: Դանիելի «անօրենները» Մատթեոսի «հիմար կույսերն» են, որոնց Քույր Ուայթը նույնացնում է լաոդիկեցիների հետ: Իմաստունները կհասկանան այժմ տեղի ունեցող իրադարձությունները, նույնիսկ եթե մեզ շրջապատող պատմությունը թվա, թե հակասում է Աստծո խոսքին: Մենք հավատում ենք Աստծո խոսքին, թե՛ նրան, ինչ տեղի է ունենում մեր շուրջը: Սակայն մեզ նախապես զգուշացվել է, որ վախճանը լինելու էր ինչպես Նոյի օրերը:

«Աշխարհը, լի խրախճանքով, լի անաստված հաճույքով, քնած է, քնած՝ մարմնական ապահովության մեջ: Մարդիկ հեռու են վանում Տիրոջ գալուստը: Նրանք ծաղրում են նախագգուշացումները: Հպարտ պարծանքը հնչում է. «Ամեն բան մնում է այնպես, ինչպես եղել է ստեղծագործության սկզբից»: «Վաղը կլինի ինչպես այս օրը, և շատ ավելի առատ»: Բ Պետրոս 3:4; Եսայիա 56:12: Մենք ավելի խորն ենք գնալու

հաճույքասիրության մեջ: Բայց Քրիստոսն ասում է. «Ահա, ես գալիս եմ ինչպես գող»: Հայտնություն 16:15: Հենց այն ժամանակ, երբ աշխարհը ծաղրանքով հարցնում է. «Ո՞ր է Նրա գալստյան խոստումը», նշանները կատարվում են: Մինչ նրանք աղաղակում են. «Խաղաղություն և ապահովություն», հանկարծակի կործանումն է գալիս: Երբ ծաղրողը, ճշմարտությունը մերժողը, դարձել է հանդուգն. երբ զանազան դրամաշահական զբաղմունքների մեջ աշխատանքի առօրյա ընթացքը շարունակվում է՝ առանց սկզբունքի նկատմամբ ուշադրության. երբ ուսանողը նախանձախնդրորեն ձգտում է ամեն տեսակ գիտության, բացի իր Աստվածաշնչից, Քրիստոսը գալիս է ինչպես գող»:

«Աշխարհում ամեն ինչ հուզման մեջ է: Ժամանակների նշանները չարագուշակ են: Գալու դեպքերն իրենց սովերներն առաջ են գցում: Աստծո Հոգին հեռանում է երկրից, և աղետին հետևում է աղետ՝ ծովում և ցամաքում: Կան փոթորիկներ, երկրաշարժեր, հրդեհներ, ջրհեղեղներ, ամեն կարգի սպանություններ: Ո՞վ կարող է կարդալ ապագան: Ո՞ր է ապահովությունը: Ոչ մի մարդկային կամ երկրային բանում վստահություն չկա: Մարդիկ արագորեն դասավորվում են իրենց ընտրած դրոշի ներքո: Անհանգիստ կերպով նրանք սպասում և հետևում են իրենց առաջնորդների շարժումներին: Կան այնպիսիք, որ սպասում են, հետևում և աշխատում մեր Տիրոջ հայտնության համար: Մյուս խավը շարվում է առաջին մեծ ուխտագանգի հրամանատարության ներքո: Քչերն են սրտով ու հոգով հավատում, որ կա դժոխք, որից պետք է խուսափել, և երկինք, որ պետք է շահել:»

«Ճգնաժամը աստիճանաբար գողեգող մոտենում է մեզ: Արևը շողում է երկնքում՝ ընթանալով իր սովորական շրջապատույտով, և երկինքները դեռ հռչակում են Աստծո փառքը: Մարդիկ դեռ ուտում ու խմում են, տնկում և շինում, ամուսնանում և ամուսնության են տալիս: Առևտրականները դեռ գնում ու վաճառում են: Մարդիկ հրմշտում են միմյանց՝ ձգտելով ամենաբարձր տեղին: Հաճույքասերները դեռ հեղեղվում են դեպի թատրոններ, ձիարշավարաններ, խաղատներ: Ամենաբարձր գրգռվածությունն է տիրում, սակայն փորձաշրջանի ժամը շուտով փակվում է, և ամեն մի դեպք շուտով հավիտենապես վճռվելու է: Մատանան տեսնում է, որ իր ժամանակը կարճ է: Նա իր բոլոր գործակալությունները գործի է դրել, որպեսզի մարդիկ խաբվեն, մոլորվեն, զբաղվեն և հմայվեն, մինչև որ փորձաշրջանի օրը վերջանա, և ողորմության դուռը հավիտյան փակվի:»

«Դարերի միջով հանդիսավոր կերպով մեզ են հասնում մեր Տիրոջ՝ Ձիթենյաց լեռից հնչած զգուշացնող խոսքերը. «Զգո՛ւ յձ եղեք ձեր անձերի նկատմամբ, որ երբևէ ձեր սրտերը չծանրանան որկրամոլությամբ, հարբեցողությամբ և այս կյանքի հոգսերով, և այդ օրը ձեզ վրա անակնկալ չհասնի»: «Արթո՛ւ և կացեք, ուրեմն, և միշտ աղոթեցե՛ք, որպեսզի արժանի համարվեք փախչելու այս բոլոր գալիք բաներից և կանգնելու Մարդու Որդու առաջ»»: The Desire of Ages, 635, 636.

Եսայիա մարգարեի քսաներեքերորդ գլխում Միդոնը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները, իսկ Տյուրոսը՝ պապականությունը: Տյուրոսն ու Միդոնը հին ժամանակների միաժամանակակից փյունիկյան քաղաքներ էին, որոնք գտնվում էին Միջերկրական ծովի ափին: Նրանք հայտնի էին իրենց ծովային առևտրով,

հարստությամբ և ազդեցությամբ հին աշխարհում: Այդ հատվածում Միդոնն ու նրա «վաճառականները» վերալիցքավորում էին Թարսիսը: Միդոնի վաճառականները առևտուր էին անում «Միհորի սերմով», որը «գետի հունձքն» է, և «գետի» պտուղն է, և դա «նրա եկամուտն» է, որովհետև նա «ազգերի շուկան» է: Բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վախճանի մասին, ուրեմն ո՞վ է աշխարհի վախճանին «ազգերի շուկան»: Դա ԱՄՆ-ն է:

Միհորը մի գետ է Եգիպտոսում (հավանաբար՝ Նեղոսի դելտան) և գործածվում է աշխարհի հարստությունը ներկայացնելու համար, որովհետև Եգիպտոսը աշխարհն է: Միդոնի «կույս դուստրը» ներկայացնում է ԱՄՆ-ի վերջին սերունդը, և նա ճնշվում է այն ռազմական դրության պատճառով, որ ուղեկցում է կիրակնօրյա օրենքին և անմիջապես հաջորդող ազգային կործանմանը: Միդոնի այդ կույսերը հանդիմանվում են Տյուրոսի վերաբերյալ տրված այս հարցով՝ ասելով. «Մի՞թե սա է ձեր ուրախ քաղաքը» (թագավորությունը), որով ԱՄՆ-ը ուրախանում էր: «Մի՞թե սա է այն թագավորությունը, «որի հնությունը հնագույն օրերից է», երբ ըստ հատվածի այն հիմնվել է Նեբրովթի կողմից՝ ջրհեղեղից անմիջապես հետո»:

Աստված որոշել և «խորհել» է «Թիրոսի՝ պսակադրող քաղաքի» մասին՝ նրան պատժելու համար: Պապականության պատիժը ներառում է աշխարհի ֆինանսական կառուցվածքի փլուզումը, որովհետև «Տերը տվել է» «պատվիրան» «Միդոնի»՝ «առևտրական քաղաքի» դեմ (Միացյալ Նահանգներ): Նրա պատվիրանը՝ «ամրոցները կործանելու», այսինքն՝ Միացյալ Նահանգների տնտեսությունը, շաքաթօրյա պատվիրանն է, որովհետև ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը:

Պապականության պատիժը սկսվում է ամբողջ աշխարհի տնտեսական կործանումով՝ ի պատասխան այն բանի, որ Միացյալ Նահանգները տնտեսությունը կործանվում է: Միդոնը մի «տուն» ունի՝ կապված իր տնտեսության հետ, այսպիսով ներկայացնելով մի ֆինանսական կառուցվածք, որը կործանվում է, որովհետև այլևս չէք կարող մտնել նրա մեջ: Այլևս ոչ ներդրումներ, ոչ էլ շահույթներ այդ «տնից», որովհետև այն կործանված է: Կործանումը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, թեև մինչև կիրակնօրյա օրենքն արդեն իսկ կան սաստկացող դատաստաններ: Երբ կործանումը վրա հասնի, պապականությունը, ԱՄՆ-ը՝ իր վաճառական իշխաններով և պատվավոր առևտրականներով, և Թարսիսի նավերը, պիտի «ողբան»:

Հատվածում «Թարսիս»-ի տեղադրությունը հնագույն ժամանակներում առնչվում է հարստության հետ, իսկ Աստվածաշնչում Թարսիսի նավերը տնտեսական գործության գերագույն խորհրդանիշն են:

Քանզի թագավորի նավերը Հուրամի ծառաների հետ գնում էին Թարսիս. և երեք տարին մեկ անգամ գալիս էին Թարսիսի նավերը՝ բերելով ոսկի, արծաթ, փղոսկր, կապիկներ և սիրամարգեր: Եվ Սողոմոն թագավորը հարստությամբ և իմաստությամբ գերազանցեց երկրի բոլոր թագավորներին: Բ Մնացորդաց 9:21, 22:

Նավերը ներկայացնում են տնտեսական հզորություն, և Թարսիսը աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ գլխավոր տնտեսական նավն է: Թարսիսի վերջին սերնդին, որ

ներկայացված է Թարսիսի «դստեր» միջոցով, ասվում է. «անցիր քո երկրով գետի պես», և այն, ինչ նա գտնում է, այն է, որ իր երկիրը «այլևս գործություն չունի» և այլևս չի կարող «ցնծալ» Տյուրոսի թագավորության վրա: Այն գործությունը, որ նրանք փնտրում էին, Սիդոնի նախկին տնտեսական հզորությունն էր, սակայն այն այլևս չկար, որովհետև ծովը խոսել էր՝ «ասելով. Ես երկունքի մեջ չեմ լինում և չեմ ծնում որդիներ, ոչ էլ սնում եմ երիտասարդ տղամարդկանց, և չեմ մեծացնում կույսեր», այսպիսով նույնացնելով ծովի վերջին սերունդը, այսինքն՝ աշխարհի ժողովուրդներին, որոնք ողբում են աշխարհի տնտեսության կործանումը, և որի պահին աշխարհի ժողովուրդները արթնանում են այն իրականության հանդեպ, որ իրենք երկրի պատմության վերջին սերունդն են, և հավիտենական կյանքի համար պատրաստվելու ժամանակն արդեն անցել է:

«Փողը շուտով շատ հանկարծակիորեն կարժեզրկվի, երբ հավիտենական տեսարանների իրականությունը բացվի մարդու զգայարանների առաջ»: Evangelism, 62.

Այդ հատվածում կան երկու «լուրեր» կամ պատգամներ, որոնք ցավ են պատճառում բոլորին: Առաջին «լուրը» վերաբերում է Եգիպտոսին, իսկ երկրորդ «լուրը»՝ Տյուրոսին: Եգիպտոսի մասին լուրը անցյալ ժամանակով է, որովհետև Եսայիան ասում է. «ինչպես Եգիպտոսի մասին լուրի ժամանակ», այսպիսով ցույց տալով, որ Աստված մի բան էր արել Եգիպտոսի հետ նախքան Սիդոնի (ԱՄՆ-ի) կործանումը: Այն, ինչ Աստված արեց Եգիպտոսի հետ, և որը նույնպես ներկայացնում է Եգիպտոսի «լուրը», այն է, որ Նա կործանեց Եգիպտոսը՝ կապված այն ժամանակի հետ, երբ Աստված առաջին անգամ ուխտի մեջ մտավ ընտրված ժողովրդի հետ: Երկու լուրերն էլ նույն «լուրն» են: Եգիպտոսի լուրը սկիզբն է, իսկ Տյուրոսի լուրը՝ վախճանը: Ալֆան և Օմեգան վերջին օրերում հարյուր քառասունչորս հազարի հետ ունեցած ուխտը պատկերավոր ներկայացրել է այդ թեմայի սկզբնական պատմությամբ: Եգիպտոսի մասին «լուրը» Կարմիր ծովի ազատագրությունն է, երբ փարավոնն ու նրա զորքը կործանվեցին, ինչը նախապատկերում է Աստծո ժողովրդի վերջնական ազատագրությունը, ինչպես ներկայացված է այն «լուրով», որ «Տյուրոսի բեռն» է:

Աստվածաշնչում այն գործությունը, որ կործանում է Թարսիսի նավերը, իսլամն է: Իսլամի թեմային կանդրադառնանք ավելի ուշ, ուստի այդ նյութը ավելի լիովին կքննարկենք հետագա ժամանակում: Այդ գործությունը հատվածում ներկայացված է որպես «Քիթթիմ»՝ Կիպրոսի հնագույն անվանումը, և հատվածն ասում է, որ Սիդոնի և Տյուրոսի կործանումը հայտնի է դառնում «Քիթթիմ»-ից: Իսլամի խորհրդանիշը ներառում է Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ Միացյալ Նահանգների կործանման մի շատ որոշակի պատկերավորում:

Կարևոր է հետևել Եսայիայի գրքում հիշատակված օրերին և տարիներին, որովհետև դրանք հաճախ նույնականացնում են հաջորդող հատվածի մարգարեական ժամանակը: Եսայիայի քսաներեքերորդ գլուխը հետևում է քսաներկուերորդ գլխի «տեսիլքի հովտի» «բեռին», որին նախորդում է քսանմեկերորդ գլուխը, որն ունի երեք «բեռ», և այդ երեքն էլ նույնականացնում են իսլամը: Իսկ մինչ այդ գլուխը, քսաներորդ

գլխի առաջին համարում նշված է մարգարեական պատմության այն միջավայրը, որի մեջ հաջորդ գլուխներում նույնականացվում են գալիք կործանման մարգարեությունները:

Այն տարում, երբ Թարթանը եկավ Ասդող (երբ նրան ուղարկեց Ասորեստանի թագավոր Սարգոնը) և պատերազմեց Ասդողի դեմ ու գրավեց այն: Եսայիա 20:1:

«Տարթան» բառը կարող է անուն լինել, կամ, առավել հավանական է, գորավարի տիտղոս: Տարթանը եկավ Եգիպտոսի քաղաք Ասդող և գրավեց այն այն պատմական ժամանակաշրջանում, երբ Ասորեստանը աստիճանաբար իր տիրապետության տակ էր առնում աշխարհը: Ասորեստանը նախապատկերում էր Բաբելոնը: Թե՛ Ասորեստանը, թե՛ Բաբելոնը հյուսիսից եկած թագավորություններ էին, «առյուծներ» կոչված թագավորություններ, որոնք «ցրեցին» Աստծո ոչխարներին, և երկուսն էլ ստանում են նույն պատիժը: Ասորեստանը առաջինն էր, Բաբելոնը՝ վերջինը:

Իսրայելը ցրված ոչխար է. առյուծները նրան քշել են. նախ Ասորեստանի թագավորն է կերել նրան, և ապա Բաբելոնի թագավոր այս Նաբուգոդոնոսորը կոտրել է նրա ոսկորները: Ուստի այսպես է ասում Զորությունների Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. Ահա, Ես պիտի պատժեմ Բաբելոնի թագավորին և նրա երկիրը, ինչպես պատժեցի Ասորեստանի թագավորին: Երեմիա 50:17, 18.

Մարգարեաբար նրանք երկուսն էլ «գոռոզ Ասորին» են:

«Երբ Մենեքերիմը՝ հպարտ ասորեստանցին, նախատեց և հայիոյեց Աստծուն և Իսրայելին սպառնաց կործանումով, «այդ գիշեր եղավ, որ Տիրոջ հրեշտակը դուրս եկավ և ասորեստանցիների բանակում զարկեց հարյուր ութսունհինգ հազարին»: Մենեքերիմի զորքից «կոտորվեցին բոլոր քաջարի զորականները, առաջնորդներն ու իշխանները»: «Եվ նա իր երկիրը վերադարձավ ամոթահար»: [Դ Թագավորաց 19:35; Բ Մնացորդաց 32:21.]» Մեծ պայքարը, 512:

Այն տարին, երբ «Տարտանը եկավ Ասդողի վրա» և «առավ այն», ներկայացնում է աշխարհի աստիճանական նվաճումը պապական իշխանության կողմից, ինչպես պատկերված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում: Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի պատմությունը, որը քննչական դատաստանի «վերջին օրերն» է և որը անմիջապես տանում է դեպի գործադիր դատաստան (յոթ վերջին պատուհասները), այն պատմական միջավայրն է, որ ներկայացված է այն «տարվա» միջոցով, երբ Տարտանը եկավ Ասդողի վրա: Այդ պատմության համատեքստը հաստատելով՝ Եսային ապա տալիս է կործանման երեք մարգարեություններ իսլամի վերաբերյալ, մեկը՝ Լառդիկյան աղվենտիզմի վերաբերյալ, և ապա՝ Տյուրոսի բեռը: Քսանչորրորդ գլուխը յոթ վերջին պատուհասների դասական օրինակներից մեկն է, որին հաջորդում է քսանհինգերորդ գլուխը՝ ներկայացնելով Աստծո ժողովրդի վերջնական ազատագրումը, որտեղ տեսնում ենք, որ Աստծո ժողովուրդը արտահայտում է մեծ նեղության ժամանակի ամենահայտնի հայտարարություններից մեկը:

Եվ այն օրը պիտի ասվի. «Ահա՛, սա է մեր Աստուածը. մենք Նրան ենք սպասել, և Նա պիտի փրկի մեզ. սա է Տերը. մենք Նրան ենք սպասել, պիտի ցնծանք և պիտի ուրախանանք Նրա փրկութեամբ»: Եսայիա 25:9.

Հարյուր քառասունչորս հազարը իմաստուն կույսերն են, որոնք սպասեցին, որ իրենց Տերը գա հարսանիքին, թեև Նա ուշացավ՝ տասը կույսերի առակի համաձայն: Նրանք լատդիկեցիներ չեն, այլ՝ ֆիլադելփիացիներ: Մինչ այս պահը սույն հոդվածը շարադրում էր համատեքստը:

1798 թվականին Նապոլեոնը պապին գերեվարեց՝ հասցնելով այն մարգարեական մահացու վերքը, որ ըստ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի բժշկվում է աշխարհի վերջում: Այդ ժամանակ Միացյալ Նահանգները գրավեց իր տեղը որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն՝ ըստ Դանիել երկրորդ, յոթերորդ, ութերորդ և տասնմեկերորդ գլուխների, ինչպես նաև Հայտնության տասներկուերորդ, տասներեքերորդ, տասնվեցերորդ, տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխների: Այդ պահից ի վեր թե՛ Միացյալ Նահանգների Հանրապետական եղջյուրը, թե՛ բողոքական եղջյուրը (Ադվենտիզմը) մոռացել են, թե ով է պապականությունը: 1798 թվականը առաջին տարին է, երբ մնացած աշխարհի ազգերը ճանաչեցին Միացյալ Նահանգները որպես ինքնիշխան ազգ, և դա նաև այն տարին է, երբ պատմության մեջ հասավ առաջին հրեշտակի պատգամը:

Այդ ժամանակ մի բողոքականի «նշանաբանը» սա էր. «միայն Աստվածաշունչը և Աստվածաշունչը միայն»: Բողոքականները իրենց ներկայացնում են որպես միայն Աստվածաշնչի պաշտպաններ, և երբ ադվենտիզմը երկրորդ հրեշտակի գալստյանը նրանց թիկնոցը ստանձնեց, նա ընդունեց այդ «նշանաբանը», և ապա կոչվեց «գրքի ժողովուրդ»: Վիլյամ Միլլերի ծառայության միջոցով նրանց տրվել էր կանոնների մի ամբողջություն, որը, եթե պատշաճ կերպով կիրառվեր, կբացեր Աստվածաշունչը բոլոր նրանց մտքերի առաջ, ովքեր ցանկանում էին լսել: Միլլերի մարգարեական մեկնաբանության կանոններն են այն, ինչի մասին ներշնչանքն ասում է, որ մենք պետք է ուսումնասիրենք, եթե պիտի հոչակենք երրորդ հրեշտակի պատգամը:

Քրիստոսն ասաց. «Եթե մեկը կամենում է գալ իմ հետևից, թող ուրանա ինքն իրեն, վերցնի իր խաչը և գա իմ հետևից»: Եվ դարձյալ ասաց. «Ես եմ աշխարհի լույսը. ով հետևում է ինձ, խավարի մեջ չի քայլի»: Ճշմարտության լույսը առաջ է գնում ինչպես վառվող ճրագ, և նրանք, ովքեր սիրում են լույսը, խավարի մեջ չեն քայլի: Նրանք կուսումնասիրեն Սուրբ Գրքերը, որպեսզի հաստատապես իմանան, թե լսում են ճշմարիտ Հովվի ձայնը, և ոչ թե օտարի ձայնը:

«Նրանք, ովքեր զբաղված են երրորդ հրեշտակի պատգամի հոչակմամբ, ուսումնասիրում են Սուրբ Գրքերը այն նույն սկզբունքով, որ որդեգրել էր Հայր Միլլերը: Մարգարեությունների Տեսություններ և Մարգարեական Ժամանակագրություն վերնագրված փոքրիկ գրքում Հայր Միլլերը ներկայացնում է Աստվածաշնչի ուսումնասիրության և մեկնաբանության համար հետևյալ պարզ, սակայն խելամիտ և կարևոր կանոնները.»

«1. Ամեն մի խոսք պետք է ունենա իր պատշաճ նշանակությունը Աստվածաշնչում ներկայացված թեմայի նկատմամբ. 2. Ամբողջ Գիրքը անհրաժեշտ է և կարող է հասկացվել ջանադիր կիրառությամբ և ուսումնասիրությամբ. 3. Սուրբ Գրքում հայտնված ոչինչ չի կարող և չի լինելու ծածկված նրանցից, ովքեր հավատքով են խնդրում՝ առանց երկմտելու. 4. Վարդապետությունը հասկանալու համար հավաքե՛ք տվյալ թեմային վերաբերող բոլոր սուրբգրային խոսքերը, ապա թողե՛ք, որ ամեն մի խոսք ունենա իր պատշաճ ազդեցությունը. և եթե կարողանաք ձեր տեսությունը կազմել առանց հակասության, ապա չեք կարող սխալված լինել. 5. Սուրբ Գիրքը պետք է ինքն իրեն մեկնաբանի, քանի որ ինքն իրեն համար կանոն է: Եթե ես կախված լինեմ ուսուցչից, որ նա ինձ համար այն մեկնաբանի, և նա ենթադրի դրա իմաստը, կամ ցանկանա, որ այն այդպես լինի՝ իր աղանդավորական դավանանքի պատճառով, կամ որպեսզի իմաստուն համարվի, ապա նրա ենթադրությունը, ցանկությունը, դավանանքը կամ իմաստությունն է իմ կանոնը, և ոչ թե Աստվածաշունչը»:

«Վերը ասվածը այս կանոնների մի մասն է. և Աստվածաշնչի մեր ուսումնասիրության մեջ մենք բոլորս լավ կվարվենք՝ ուշադրություն դարձնելով շարադրված սկզբունքներին:»

«Ճշմարիտ հավատը հիմնված է Սուրբ Գրքերի վրա, սակայն սատանան այնքան շատ միջոցներ է գործածում՝ Սուրբ Գրքերը աղավաղելու և մոլորություն ներմուծելու համար, որ մեծ զգուշություն է անհրաժեշտ, եթե որևէ մեկը ցանկանում է իմանալ, թե դրանք իրականում ինչ են ուսուցանում: Մեր ժամանակի մեծ մոլորություններից մեկն այն է, որ շատ են բնակվում զգացմունքի վրա և հավակնում են անկեղծության՝ անտեսելով Աստծո խոսքի հստակ արտահայտությունները, որովհետև այդ խոսքը չի համընկնում զգացմունքի հետ: Շատերը իրենց հավատի համար այլ հիմք չունեն, քան հուզումը: Նրանց կրոնը բաղկացած է զրգովածությունից. երբ դա դադարում է, նրանց հավատն էլ անցնում է: Զգացմունքը կարող է մղել լինել, բայց Աստծո խոսքը ցորենն է: Եվ «ի՞նչ,- ասում է մարգարեն,- մղելը ցորենի հետ»»:

«Ոչ ոք չի դատապարտվի այն լույսին ու գիտությանը չհետևելու համար, որ երբեք չի ունեցել և որ չէր կարող ձեռք բերել: Բայց շատերը հրաժարվում են հնազանդվել այն ճշմարտությանը, որ իրենց ներկայացվում է Քրիստոսի դեսպանների միջոցով, որովհետև ցանկանում են համապատասխանել աշխարհի չափանիշին. և այն ճշմարտությունը, որ հասել է նրանց հասկացողությանը, այն լույսը, որ շողացել է հոգու մեջ, Դատաստանի ժամանակ նրանց պիտի դատապարտի: Այս վերջին օրերում մենք ունենք բոլոր դարերի ընթացքում շողացած կուտակված լույսը, և դրան համեմատ պատասխանատվության պիտի ենթարկվենք: Սրբության ճանապարհը նույն հարթության վրա չէ աշխարհի հետ. դա բարձրացված ճանապարհ է: Եթե ընթանանք այս ճանապարհով, եթե վազենք Տիրոջ պատվիրանների ճանապարհով, պիտի գտնենք, որ «արդարի շավիղը ծագող լույսի պէս է, որ աւելի ու աւելի կ'աւելնայ մինչեւ կ'ատարեալ օր»»։ Review and Herald, November 25, 1884.

Վիլյամ Միլլերի կանոնների մասին ավելի մանրամասն կարող եք կարդալ «Մարգարեական Բանալիներ» բաժնի «Վիլյամ Միլլեր» վերնագրված հոդվածում:

«Աստվածաշնչի մեր ուսումնասիրության մեջ բոլորս էլ լավ կանենք՝ ուշադրությամբ հետևելով մարգարեական մեկնության «Հայր Միլլերի» կանոններում շարադրված սկզբունքներին»: Բողոքականության եղջյուրին տրվեց այն սուրբ փաստաթուղթը, որը մենք կոչում ենք Աստվածաշունչ, և նաև տրվեց այնտեղ պարունակվող սկզբունքները պաշտպանելու և առաջ տանելու պատասխանատվությունը, և բողոքական եղջյուրին տրվեց նաև կանոնների մի ամբողջություն՝ սուրբ փաստաթղթերի իմաստն ու նպատակը ուղիղ կերպով բաժանելու համար:

Հանրապետականության եղջյուրին տրվեց մի սրբազան փաստաթուղթ, որը մենք անվանում ենք Սահմանադրություն, և նաև տրվեց այնտեղ պարունակվող սկզբունքները պաշտպանելու ու խթանելու պատասխանատվությունը: Հանրապետական եղջյուրին տրվեց նաև մի շարք կանոններ՝ սրբազան փաստաթղթերի իմաստն ու նպատակը ճիշտ բաժանելու համար: Սահմանադրությունը ճիշտ բաժանելու համար տրված կանոնները Իրավունքների մասին օրենքն է, և այն Իրավունքների մասին օրենքի առաջին կանոններում ամրագրում է Սահմանադրության ամենակարևոր նպատակը: Իրավունքների մասին օրենքում նշված Առաջին ուղղումը կրոնի, արտահայտման, խոսքի և մամուլի ազատությունն է:

«Կոնգրեսը չպետք է ընդունի որևէ օրենք՝ կրոնի հաստատման վերաբերյալ կամ դրա ազատ գործադրությունն արգելող, կամ խոսքի ազատությունը, կամ մամուլի ազատությունը սահմանափակող, կամ ժողովրդի՝ խաղաղ կերպով հավաքվելու և կառավարությանը բողոքներ ներկայացնելու՝ դրանց ուղղման համար իրավունքը կրճատող»: ԱՄՆ Սահմանադրություն, ուղղ. I

Կիրակնօրյա օրենքը բացահայտ հարձակում է Սահմանադրության առաջին ուղղման դեմ, որը երաշխավորում է կրոնի ազատությունը, և որը վերացվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ դրանով իսկ նշանավորելով Սահմանադրության վերջը, Միացյալ Նահանգների՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության ավարտը և այն մարդկանց դեմ հալածանքի սկիզբը, որոնք այդ ժամանակ բարձրաձայն աղաղակով հռչակում են երրորդ հրեշտակի լուրը: Նրանք, ովքեր հռչակում են երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը և բողոքում են առաջին ուղղման ու Սահմանադրության կործանման դեմ, հալածվում են նրանց կողմից, ովքեր ենթադրաբար պետք է պահպանեին և կիրառեին սուրբ կանոնները, որոնք պաշտպանում են այն սուրբ փաստաթուղթը, որի պաշտպանությանը նրանք կարգվել էին: Սա գառանման երկրային գազանի երկու եղջյուրների զուգահեռ պատմությունները հասկանալու և կիրառելու մի պատկերացում է: Սահմանադրության հիմնադիր հայրերը զուգահեռվում են Հայր Միլլերին: «Հայր» եզրը, որ կիրառվում է Միլլերի համար, գործածվում է առաջնորդ նշանակելու համար, ոչ թե պապական քահանայի: Աստվածաշունչն արգելում է հայր կոչել այն մարդկանց, ովքեր դավանում են, թե հոգևոր առաջնորդներ են: Միլլերիականները կոչվում են իրենց հոր անունով, ինչպես հաճախ է պատահում: Այս տարբերությունը բաց թողնելը նշանակում է բաց

թողնել այն բանի մի մասը, թե ինչ է նշանակում Եղիայի լուրը, երբ այն հայրերի սրտերը դարձնում է դեպի որդիները, և ընդհակառակը:

Եսայիայի քսաներեքերորդ գլխում Միացյալ Նահանգները աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն է, և այն այդպիսին է մնում, մինչև որ արագորեն մոտեցող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տապալի իր Սահմանադրությունը: Վեցերորդ թագավորությունը իշխում է յոթանասուն մարգարեական տարի, որոնք մեկ թագավորի օրերն են: Այն թագավորությունը (թագավորը թագավորություն է), որ իշխեց յոթանասուն տարի, Բաբելոնն էր: Այդ յոթանասուն տարիների ընթացքում պետության եղջյուրը Բաբելոնի կառավարությունն էր, իսկ եկեղեցու եղջյուրը՝ Քաղղեացիները: Դանիելը, Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը: Դանիելի վկայության մեջ ներկայացված են թե՛ երկու եղջյուրները, թե՛ Աստծո ժողովուրդը: Բաբելոնյան գերության յոթանասուն տարիները մեկ թագավորի օրերն էին, որոնք Եսային գործածում է՝ ցույց տալու համար, որ Միացյալ Նահանգների մարգարեական պատմությունը և ազվենտիզմի պատմությունը 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքն է:

Այն հանգամանքը պարզելով, որ Միացյալ Նահանգների երկու եղջյուրների համար մարգարեական պատմության գիծը մեզ թույլ է տալիս դիտարկել ավարտն ու սկիզբը՝ երկու եղջյուր-վկաների միջոցով մյուս եղջյուրի բնութագիրը ճանաչելու համար: Ի վերջո, բոլոր եղջյուրները նույնն էին: Դանիելում կային եղջյուրներ, որոնցից ոմանք կոտրված էին, և կոտրված եղջյուրից աճած եղջյուրներ կային: Դանիելում որոշ եղջյուրներ միմյանց նույն չափի չէին՝ մեկը մյուսից ուշ բարձրանալով: Սակայն այդպես չէ Միացյալ Նահանգների երկու եղջյուրների դեպքում: Այդ երկու եղջյուրները նույն պատմության միջով միմյանց զուգահեռ են ընթանում և առաջ են բերում նույն ուղենիշերը, թեև իրենց նպատակի առումով տարբերվում են միմյանցից: Այդ պատմության մեջ կան նաև վերապահումներ, որոնք նույնպես կարևոր է հասկանալ:

Ազվենտիզմի սկզբնավորման մեջ տեղի ունեցավ անցում մարգարեական այն պատմությունից, որ ներկայացված է Փիլադելփիայի եկեղեցով, դեպի Լաոդիկիայի եկեղեցին: Ուստի վերջում ևս պետք է տեղի ունենա անցում Լաոդիկիայի մարգարեական պատմությունից: Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը ներառում է այս ըմբռնման լույսը, և այն այն ամենի մի մասն է, որ այս ժամանակ բացվելով է կնիքից:

Եվ «յոթանասուն տարիների ավարտից հետո» պապը «կերգի», և «մոռացված» «պոռնիկը» կհիշվի: Նա «կհիշվի» կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ հարցը վերաբերում է արևի պաշտամունքին, կամ այն օրվա պաշտամունքին, որը Աստծո օրենքը մարդկությանը պատվիրեց «հիշել»:

Այս հոդվածում մենք ցույց տվեցինք, որ Բաբելոնի յոթանասունամյա տիրապետության պատմությունը նախապատկերում է Միացյալ Նահանգների պատմությունը՝ 1798 թվականից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը: Նախորդ հոդվածում, և բազմիցս՝ «Ամբակումի Աղյուսակներում», մենք ցույց ենք տալիս, որ Եզրիպտոսում գերությունն ու Եզրիպտոսից

ազատագրությունը նույնպես նախապատկերում են Միացյալ Նահանգների և Աստծո ժողովրդի պատմությունը: Բաբելոնի, Եգիպտոսի, ադվենտիզմի և Միացյալ Նահանգների այդ չորս պատմությունները միակ գծերը չեն, որ կարելի է բերել այս գծերի վրա, սակայն երբ առաջին հիշատակության կանոնը կիրառում ենք այդ չորս գծերի վրա, դա բացարձակապես զարմանալի է: Ես այս հոդվածը կավարտեմ մեկ պարզ և մասնակի օրինակով այն բանի, թե ինչ նկատի ունեմ, և ինչ եմ մտադիր շարունակել, երբ ավելի ուշ կրկին անդրադառնանք Եսայիա քսաներեքի պատմությանը:

Բաբելոնի պատմությունը սկզբում ունի դարձի եկած մի թագավոր, իսկ վերջում՝ մի ամբարիշտ թագավոր: Կարևոր չէ՝ դա Բայդենը լինի, թե Թրամփը, որովհետև Դանիելի գիրքը սովորեցնում է, որ հենց Աստված է իշխանավորներ կանգնեցնում և նրանց ցած գցում: Ինչ կարելի է վստահաբար ասել ինչպես դեմոկրատ, այնպես էլ հանրապետական առաջնորդի մասին կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, այն է, որ նա ամբարիշտ առաջնորդ է: Նաբուգոդոնոսորը Բաբելոնն էր, նա Բաբելոնի բռնակալն էր, որ պատրաստ էր երեք բարի մարդկանց կրակի մեջ նետել: Բայց ի վերջո նա դարձի եկավ դեպի Դանիելի Աստվածը: Այդպես չէ վերջին առաջնորդ Բաղդասարի դեպքում: Նա ամբարիշտ թագավոր էր: Մարգարեության մեջ Միացյալ Նահանգները սկսում են որպես գաղ՝ Քրիստոսի և մարդկության համար Նրա զոհաբերության խորհրդանիշ: Վերջում Միացյալ Նահանգները պիտի խոսեն վիշապի պես: Պատմության այս գծում Քրիստոսից Սատանային անցումը ներկայացվում է Նաբուգոդոնոսորի և Բաղդասարի տարբերությամբ:

«Բաղդասարը շատ առիթներ էր ստացել՝ ճանաչելու և կատարելու Աստծո կամքը: Նա տեսել էր, թե ինչպես իր պապը՝ Նաբուգոդոնոսորը, վտարվեց մարդկանց հասարակությունից: Նա տեսել էր, թե ինչպես այն բանականությունը, որով հպարտ թագավորը պարծենում էր, խլվեց Նրա կողմից, Ով այն տվել էր: Նա տեսել էր, թե ինչպես թագավորը դուրս քշվեց իր թագավորությունից և դարձավ դաշտի գազանների ընկերակիցը: Բայց Բաղդասարի զվարճասերությունն ու ինքնափառավորումը ջնջեցին այն դասերը, որոնք նա երբեք չպետք է մոռանար. և նա գործեց այնպիսի մեղքեր, որոնք նման էին նրանց, որ Նաբուգոդոնոսորի վրա հայտնեցին առանձնահատուկ դատաստաններ: Նա ապարդյուն վատնեց իրեն ողորմաճաբար տրված առիթները՝ անտեսելով օգտվել իր հասանելիության սահմաններում եղած հնարավորություններից՝ ճշմարտությանը ծանոթանալու համար: «Ի՞նչ պետք է անեմ, որպեսզի փրկվեմ» հարցը մի հարց էր, որի կողքով մեծ, բայց անմիտ թագավորը անցավ անտարբերորեն»: Bible Echo, April 25, 1898.

Նկատե՛ք, որ ամբարիշտ Բաղդասարը հիմար թագավորն էր: Նա կրեց նույն դատաստանը, ինչ իր հայր Նաբուգոդոնոսորը, քանի որ երկու դատաստաններն էլ ներկայացված էին որպես Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»: Նաբուգոդոնոսորը դաշտերում էր՝ կենդանու պես ապրելով երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր, այսինքն՝ յոթ աստվածաշնչյան տարի, և նրա որդու՝ Բաղդասարի դատաստանը, որ գրված էր պատի վրա, նույնպես ներկայացնում է երկու հազար հինգ հարյուր քսանը: Տարբերությունն այն էր, որ Նաբուգոդոնոսորի դեմ եղած դատաստանը

նրան դարձրեց նորադարձ և իմաստուն թագավոր, մինչդեռ Բաղթասարի դատաստանը հասավ հիմար թագավորի վրա:

«Բաբելոնի վերջին տիրակալին, ինչպես նախատիպորեն՝ նրա առաջինին, հասել էր աստվածային Հսկիչի դատավճիռը. «Ո՛վ թագավոր, ... քեզ է ասվում.

թագավորությունը հեռացվել է քեզանից»: Դանիել 4:31»: Prophets and Kings, 533.

Վերջին նախագահի համար պատին գրված ձեռագիրը առաջին ուղղումն է, որը նույնականացնում է եկեղեցու և պետության բաժանման «պատը», որ վերջնական անմիտ թագավորը չի հասկանում: Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» ներկայացնում են «ժողովրդի ցրումը», որը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ իրագործվում է հյուսիսի թագավորի կողմից: Այդ ցրումն այն ազգային կործանումն է, որ հետևում է կիրակնօրյա օրենքին: Վեցերորդ ազգը մոռացավ իր հիմնադիր հայրերի դասերը, որոնք սահմանադրությունը շարադրեցին՝ պաշտպանելու ոչ միայն ապականված եկեղեցուց, այլև այն բռնակալ եվրոպական թագավորներից, որոնց հետ պղծված կինը պառկում էր: Հիմնադիր հայրերը ներկայացնում են նրանց, ովքեր մերժեցին պապականությունն ու Եվրոպայի թագավորներին, որովհետև իրենք իրենց իսկ փորձառությունից, երբ դուրս էին եկել պապական խավարի հազար երկու հարյուր վաթսու տարվա ցրումից, գիտեին, որ այդ տեսակ բռնապետությունից պաշտպանությունները պետք է իրենց նոր Սահմանադրության կենտրոնական հիմքը լինեն: Նրանք իմաստուն հայրեր էին, նրանք գառնանման էին, բայց այդպես չէ վերջին հոր պարագայում, որովհետև նա կխոսի վիշապի պես: Հայրերը դուրս եկան ցրումից, իսկ որդին կրկին վերադառնում է ցրման մեջ: Բռնակալը երկու դեպքում էլ առաջին պապականությունն է և վերջին պապականությունը:

Նաբուգոդոնոսորի՝ առաջին թագավորի, և վերջին թագավոր Բաղդասարի վրա եղած դատաստանի խորհրդանիշը Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ անգամ» ցրումն էր: Նաբուգոդոնոսորը դա ապրեց, իսկ Բաղդասարը դա իր մահվան հենց նույն գիշերը գրի առնված ունեցավ պատի վրա՝ որպես իր տապանագիր: Հանրապետական եղջյուրի սկզբում խորհրդանիշը նրա ազատվելն էր հյուսիսի թագավորի գերությունից, իսկ Հանրապետական եղջյուրի վերջում դրա խորհրդանիշը հյուսիսի թագավորի կողմից բերված գերությունն է: Կիրակնօրյա օրենքը հենց այն «նույն գիշերն» է, երբ այն մեռնում է որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Բոլոր չորս պատկերներում՝ Բաղդասարը, Նաբուգոդոնոսորը, և Հանրապետական եղջյուրի սկիզբն ու վերջը, Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի քսանհինգ քսանը այն խորհրդանիշն է, որ ներկայացված է սկզբում և վերջում: Դա ներկայացնում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը:

Ուիլյամ Միլլերի հայտնաբերած առաջին «ժամանակի մարգարեությունը» Ղևտական քսանվեցի երկու հազար հինգ հարյուր քսանն էր: Այն առաջին քարն էր այն հիմքի մեջ, որ Հիսուսը դրեց Միլլերի աշխատանքի միջոցով: Այն նաև առաջին հիմնարար ճշմարտությունն էր, որ Ադվենտիզմը մի կողմ դրեց 1863 թվականին: Երբ Միլլերի ճշմարտության բոլոր քարերը դրվեցին հիմքի մեջ, այդ ճշմարտությունները ներկայացվեցին Ամբակումի երկու տախտակների վրա, որոնք 1843 և 1850

թվականների ռաիվիրայական գծապատկերներն են: Այդ երկու տախտակները ներկայացնում են ուխտի հարաբերությունը Աստծո և Նրա անվանակոչված ժողովրդի միջև, ինչպես որ Տասը պատվիրանների երկու տախտակները ներկայացնում էին ուխտը հին Իսրայելի հետ:

Լատդիկեական ադվենտիզմի վերջում, երբ այն Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Տիրոջ բերանից դուրս է թքվում, պատի վրա գրված ձեռագիրը այդ երկու սրբազան ռաիվիրայական աղյուսակներն են: Աղյուսակներ, որոնք նրանք ի վիճակի չեն կարդալու, որովհետև իրենց պատմության սկզբում հրաժարվեցին օգուտ քաղել նախագգուշացման լուրից....

1837 թվականի ֆինանսական ճգնաժամը Միացյալ Նահանգներում բարդ իրադարձություն էր, որը հարուցվեց տնտեսական գործոնների, քաղաքականությունների և սպեկուլյատիվ գործունեության համակցությամբ:

Սպեկուլյատիվ պղպջակ . 1837 թվականին նախորդած տարիներին հողի և ներդրումների մեջ տեղի ունեցավ սպեկուլյատիվ վերելք, որը մասամբ խթանվում էր երկրի դեպի արևմուտք ընդարձակմամբ: Հողի սպեկուլյացիան, հատկապես արևմտյան սահմանագոտում, հանգեցրեց հողի գների ուռճացման և չափազանց մեծ փոխառությունների:

Հեշտ հասանելի վարկ և սպեկուլյատիվ փոխատվություններ. բանկերը և ֆինանսական հաստատությունները տրամադրում էին մեծածավալ վարկեր և փոխատվություններ՝ հաճախ առանց բավարար գրավի: Վարկի այս դյուրին հասանելիությունը նպաստեց սպեկուլյատիվ մոլեգնության տարածմանը և մեծացրեց ֆինանսական անկայունության ռիսկերը:

Բանկերի չափազանցված ընդլայնում. Բանկերը արագորեն ընդլայնում էին իրենց գործունեությունը՝ հաճախ շրջանառության մեջ դնելով ավելի շատ թղթադրամներ (բանկնոտներ), քան ունեին մետաղադրամային ապահովում՝ դրանց թիկունք կանգնելու համար (ոսկի և արծաթ): Այս գործելակերպը, որը հայտնի էր որպես «վայրի կատվի բանկային գործունեություն» (“wildcat banking”), հանգեցրեց շրջանառության մեջ գտնվող չկարգավորված և անվստահելի արժույթի չափազանց մեծ առատության:

Ջեքսոնի տնտեսական քաղաքականությունները. Նախագահ Էնդրյու Ջեքսոնի քաղաքականությունները նպաստեցին ճգնաժամի սրմանը: 1836 թվականին նա հրապարակեց Specie Circular-ը, որով պահանջվում էր, որ պետական հողերը գնվեն կարծր արժույթով (ոսկով և արծաթով), այլ ոչ թե թղթադրամով: Սա հանգեցրեց բանկային թղթադրամները մետաղադրամի փոխարկելու շտապողականության, ինչի հետևանքով առաջացան ֆինանսական լարվածություններ և բանկերի ձախողումներ:

Միջազգային գործոններ. Միացյալ Նահանգներում ճգնաժամը պայմանավորված էր նաև միջազգային տնտեսական պայմաններով: Միացյալ Նահանգների գլխավոր առևտրային գործընկերներից մեկի՝ բրիտանական տնտեսության անկումը հանգեցրեց ամերիկյան ապրանքների և արտահանման նկատմամբ պահանջարկի նվազմանը: Սա,

իր հերթին, ազդեց ամերիկյան ձեռնարկությունների վրա և նպաստեց տնտեսական նեղությանը:

Խուճապ և բանկային ավանդների զանգվածային դուրսբերումներ. 1837 թվականի մայիսին մի շարք ֆինանսական ցնցումներ, ներառյալ բանկերի ձախողումները և վարկավորման կրճատումները, հանգեցրին խուճապի ներդրողների և ավանդատուների շրջանում: Այս խուճապը առաջ բերեց բանկային ավանդների զանգվածային դուրսբերումների ալիք և վարկավորման խիստ կրճատում:

Դրամական առաջարկի կրճատում. Երբ բանկերը ձախողվում էին և վարկավորումը խստանում էր, տնտեսության մեջ դրամական ընդհանուր առաջարկը զգալիորեն կրճատվում էր: Դրամական առաջարկի այս կրճատումը սրեց տնտեսական դժվարությունները և խորացրեց ռեցեսիան: Այս գործոնների համակցությունը հանգեցրեց տնտեսական ծանր անկման, որը բնութագրվում էր բանկային ձախողումներով, գործազրկությամբ, սպառողական ծախսերի նվազմամբ և ընդհանուր տնտեսական դեպրեսիայով:

«Ապագայի հանդեպ վախենալու ոչինչ չունենք, եթե միայն չմոռանանք այն ճանապարհը, որով Տերն առաջնորդել է մեզ, և Նրա ուսուցումը մեր անցյալի պատմության մեջ»: Life Sketches, 196.